Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgivet af S. Poulsen
Titel | Title:	Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1805
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°
1 1 52 0 8 00315 1
+REX

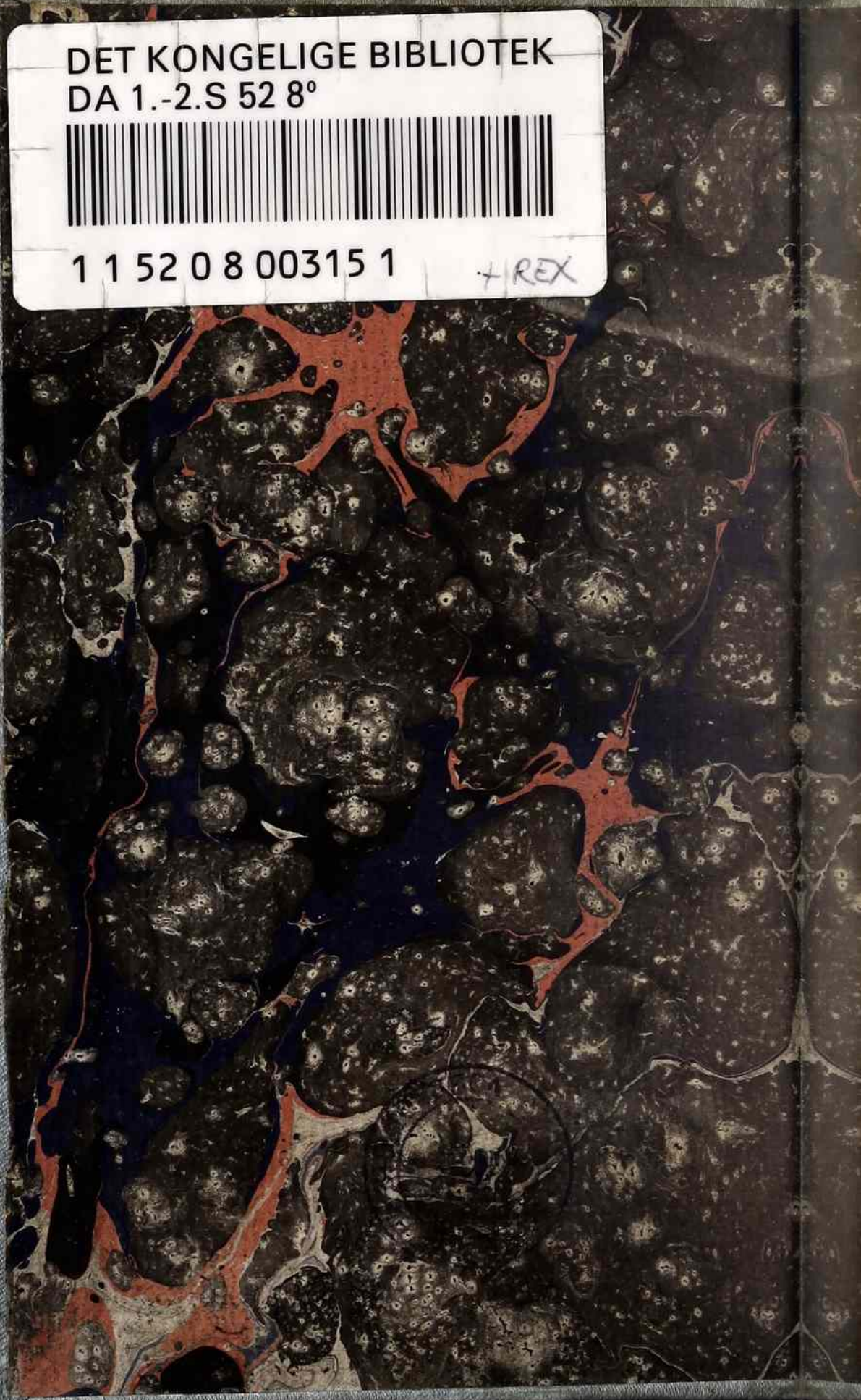

52, - 53.

NYTAARSGAVE

1805

samlet og udgivet

af

Hofboghandler Simon Poulsen

---

trykt hos J. Breinholm.

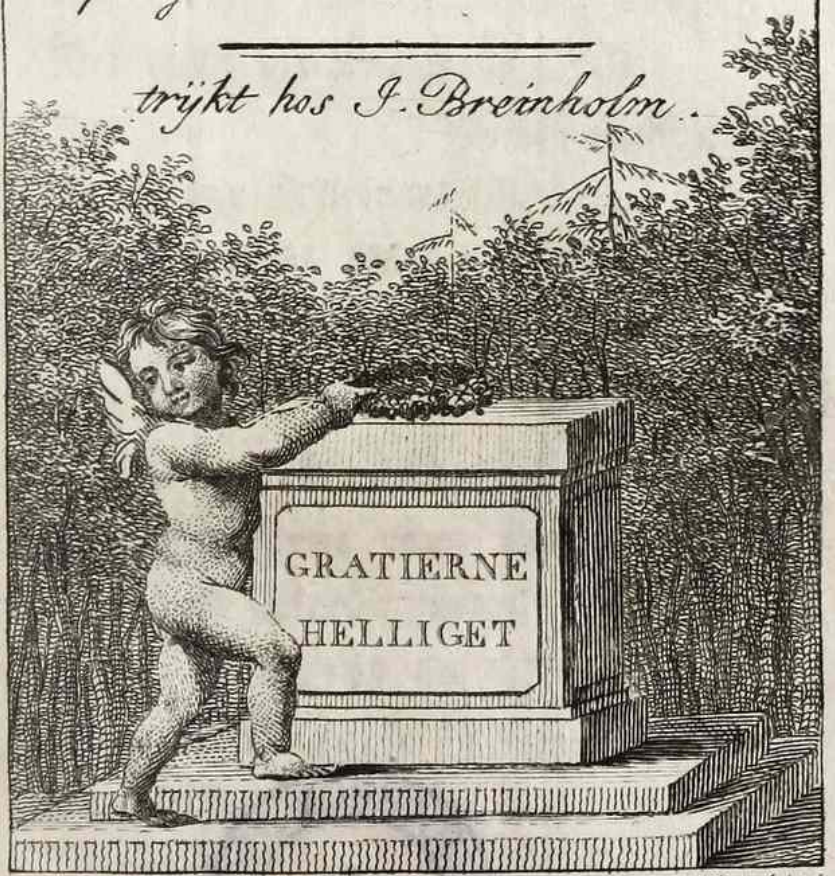

A. Flint d. & f.

Paa S. Poulsens Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Typographiens Roes.

Det vorde lyst! saa raaber alle,
Der ønske Verdens modne Held;
Paa Kundskabs Dag de Vise kalde,
At fremme Millioners Vel:
Til Sandheds Soel oprunden er,
Man Fordoms sorte Skygger seer.

Det vorde lyst i Videnskaber,
Hver Forskebane vorde klar!
Naturens Skatte Jorden taber,
Om ej dens Præst sin Fakkel har;
Thi gior den Lærde sig bereed
At lyse for nysgjerrigt Fjed.

Den Lysning, Lærdom kan berede,
Var dog for enkelt Mand kun god:
Ei fiern den Klarhed vilde sprede,
Hvis ej en Ven ved Siden stod.
Gud bød! Typographie blev til:
Og højt oplued' Sandheds Ild.

Forgjeves Have Kloden skiller,
De fremme kun Oplysningsfart;
Sit Glas Typographie opstiller,
Og fiernest Mørke vorder klart.
Den Lærde taler; hvert hans Ord
Strax høres af den hele Jord.

O Du blandt Konsterne den bedste,
Du Viisdoms stærke højre Haand,
Kun Du kan Staters Vel befæste;
Thi Du kun bryder Fordoms Baand,
Du drager Mørkets Slanger frem,
Og tager rædsom Gift fra dem.

Tode.

Odderen og Blodiglen.

Een Dag den lumske Odder møder
Den Orm, der ofte drikker Syges Blod.
"Jeg" siger den, "og du er lige god;
Thi under begges Tand det stolte Mandedyr bløder.
Og dog ieg med Forundring seer,
Du af den Taabe yndes meer
End jeg." — "Det maatte du dog bedre vide;"
Var Iglens Svar; "vi begge vist nok bide;
Men som Forgift man flyer for dig,
Og som en Lægedom man søger mig.
Jeg Helbred kan tilbage kalde;
Men for en Odders Bid den stærkeste maa falde."
Den Himmelgave, Vid, os begge vise vil;
Her bliver det Satyre, der Pasqvil.

Tode.

Epigrammer.

1.

En Sladrers Gravskrift.

O! hvorfor lod man denne Steen ei melde,
Hvorledes alting ved min Død gik til! —
Døe, Vandringsmand! Jeg gierne vil
Omstændeligt det Hele dig fortælle.

2.

Junkeren og Harlequin.

Junkeren.

Siig, kiære, hvad der Aarsag var,
At han blev alle Folkes Nar.

Harlequin.

Een Grund dertil os begge drev;
Af Mangel Folkes Nar jeg blev.

Junkeren.

Hvad skal det sige, min god' Mand?

Harlequin.

Jeg mangler Brod, og De Forstand.

3.

Til to Søstre.

I skionne Søstre, skulde I begiære
Igien hiin Hyrdes Fortrins Dom,
Han Æblet vilde vist i to Halvparter skiære;
Til Krig det aldrig kom.

4.

Junker Slenzes Hævn.

De Herrer aldrig bede mig til Giæst;
Af Bisterhed jeg kunde ræsone.
Men troe mig, Slenz sig veed at hævne.
Jeg giver ogsaa snart en Ædefest,
Og der, foruden mig, slet ingen gaaer til Giæst.

Tode.

Tal-Lotteriet.

Et Lotterie, den sorte Konst er ligt;
Endog den Viseste dets Speil fortryller;
Det viser Overflod i Smiggerdigt,
Og vaagen Drøm med Skatter Skrinet fylder.

Det falske Haab, med eet at vorde riig,
End Philosophers skarpe Syn kan blinde;
Den Trængende vil ganske blotte sig,
Og vove alt, for meer end alt at vinde.

Ja den, som Lykken gynger paa sit Skiød,
Som ej formaaer sit Guld og Solv at tælle,
En Rigmand finder denne Vinding sød,
Vil mere see af Fyldehornet vælle.

Og let, og saare let man griber fat
Paa Leilighed; den selv jo Toppen byder.
Her uden Moje hentes vægtig Skat;
Man kommer ikkun, seer, og faaer, og nyder.

See! paa det falske Hav, paa Bølgen blaa,
Skal sig for suurttient Løn en Søemand vove.
Sæt kun paa Tal; tilfreds du da kan gaae
Til Roelighed, og tryg til Middag sove.

Hver Stand sin Byrde har. Ved Statens
Roer
Er Glands og Herlighed foreent med Plage.
Kun den, som tillidsfuld paa Lotto troer,
Kan haabe uafbrudte gyldne Dage.

Mens hist de Stakler staae i Damp og Sveed,
Mens her for dagligt Brød saa suurt de slide,
Fortuna's Søn i sødest Roelighed
Sig gotte kan; han vandt sin Deel i Tide.

Dog bør han være Lykkens egen Søn,
Hun tusinde med Moders Godhed kalder;
Men spotter kun den Knæling og den Bøn,
Og slipper dem, at de paa Næsen falder.

"Kom," siger hun, "læg kun dit Offer ned,
Og jeg dig vil med tallos Rigdom signe.
Du vorder nogen, men bliv stadig ved;
Din Velstand ingen Crøsi Skat skal ligne.

Ak! Daaren fanges af de hulde Ord;
Sin sidste Skierv han Frue Fortuna giver,
Og, til sin Straf, den falske Moder troer,
Naar hun endog til skændig Udvei driver.

Lig nedrig Bolerske, hun raaber kun:
"Spar ingen Ting, bring mere, ja bring mere.
Ret nu, ret nu, min Ven, skal denne Mund
Den søde Løn for hvert dit Offer være."

Og nu han slg et lille Kiærtegn faaer;
Hans Lue veed den Listige at fode.
Til sin Fordærvelse han atter gaaer,
Og Velfærds sidste Levning lægger øde.

Saa ogsaa Lykken. Nu et enkelt Tal,
Nu to, ja tre, hun pleier at tilvende,
At Vindelysten ikke lunkne skal,
Til Velstand, Fred og Redningshaab har
Ende.

Tode.

Fyrsten og Gieſtgiveren.

En Fyrſte i det tydſke Rige,
— Hans Navn, min Læſer, kan jeg ikke ſige;
Jeg aldrig ſelv det hørte før;
Og overalt det lidt til Sagen gior. —
En Fyrſte maatte ved et Vertshuus holde
Og fik ſig der et lidet Traktement.
— Om Retterne var varme eller kolde,
Det er mig atter ei bekiendt. —
Nok: at Hiſtorien os melder,
At for en Prinz det var kun Bagateller.
Dog mindſte Bagatel der ſkal betales for.
Herr Værten bukkende fremtræder,
Og firehundred Gylden ſig udbeder.
Den Sum, den høie Giæſt fandt ſaare ſtor,
Men maatte med Forundring høre,
Han kunde, ſandt for Gud! det ei for mindre giøre;
Der lod ſig intet tinge af.
Durchlauchten da de firehundred gav,

Men loved' hos sig selv, at naar han kom tilbage,
Han for den dyre Vært iagt sig vilde tage.

Men det var stedse Lykkens Skik
I Fyrsteregninger en liden Streg at gjøre.
Den Vært alligevel Durchlauchtens Penge fik,
Paa heel uventet Viis, som du skal høre.

Du tænker nok, der gik et Hiul itu?
Nej — eller Fyrstens Godhed glemte,
At Værten alt for haardt hans Guld-Børs klemte;
Thi Fyrster aldrig kommer ondt ihu,
Til lutter Ædelmod Gud deres Hierter stemte?
Kan være. Dette har sin Rigtighed:
Han holde bod ved samme Sted.

Den dyre Vært sin Lykke priser,
Og færdig er at hoppe som en Dreng,
Og travelt har som Muus i Barselseng,
Han løber af og til, mens Fyrsten spiser,
Og er saa inderligen glad,
Durchlauchten er tilfreds med Viin og Mad.

Den høie Reisende det Maaltid rigtig smager,
Tilsidst han til sin Lomme tager,
Og kræver Regningen, og heel forbauset seer:
Det ikkun fem og tive Gylden er.
"Forundres ikke, naadig Herre"
Lød Værtens Ord, "den sidste gang, des-
værre!
Man havde stevnet mig for Gield.
Paa firehundred Gylden da beroede
Mit Vee og Vel.
En Fyrste kom. Mit glade Hierte troede,
Gud sendte ham til den betrængtes Held.
Ei torde jeg et Laan af fremmed Prinz begiere;
Men at betale hvad De skyldig blev,
Skiøndt jeg vel høit mit Facit drev,
Det bød unægtelig en Fyrstes Ære.
Med hvad i Regningen formeget var,
En ærlig strøbsom Mand De reddet har.
Hvad kan den sande Ædle ønske mere?"

Tode.

Ved
min Svigermoders Grav.
Til min Hustru.

Ingen Graad, skjønt Dødningklokken lyder!
Ingen Skræk ved Evighedens Hav!
Bedste, hør, en kjærlig Stemme byder:
Ingen Graad ved denne Grav!

Naar fra Sundheds Kraft i Legens Dage
Uskyld styrter hen i Dødens Arm;
og naar Diende forgieves klage
ved en storknet Moderbarm; —

Naar Fortrængtes Værn i Daadens Alder
før sin Middag sænkes ned blandt Liig,
og naar Døden Armods Skytsgud kalder
bort fra Hungers matte Skrig; —

Naar, af Myrthebuer trygt omgierdet,
ædelt Par paa Banen gaaer saa glad,
og den morke Engel løfter Sværdet,
og de Glade skilles ad: —

Ak! da glide Taaren fra vort Øje,
skjønt afmægtig mod Alviisdoms Raad!
Og de Skabtes Fader i det Høje
skal velsigne Sines Graad.

Men naar den, hvis Aandedrag var Kummer,
den, hvis Qvaler pressed' Veeraab ud,
bøjer Hovedet til stille Slummer,
see, da bør vi prise Gud.

Løft Dit Blik paa Hendes sidste Dage,
hvem Du nu i Hvilens Arme seer! —
Vil Du kræve blot et Nu tilbage,
at hun skulde lide Meer?

Nej! Du veed, bag Dodens Hegn er Hvile,
som, at bryde, Intet meer formaaer,
og at Gud vil Hende Liv tilsmile,
skjont ej længer Hjertet slaaer.

Ærlig mod sin Gud og mod sin Lige,
efter Evne, god, hun gik til Fred —
Fred hos ham, som ingen Orm kan svige,
ham, som lønner Ærlighed.

Derfor stille Højtid skal omgive
den Fuldendtes Hvilested med Ro,
og blandt os skal Modernavnet blive
ihukommet tit og fro.

Ogsaa vi, naar Livets Drøm er ude,
høre skal den sidste Time slaae:
sodt vi slumre paa vor Dødningpude,
fro, som hun, vi heden gaae!

Haste.

Biergmands Sang.

(Af Skuespillet, Den foregivne Døvstumme, af N. H. Weinwich.)

Skiæbnen god ei Biergmand var,
thi hans Lod blev oftest Klage;
han tidt skrantend' Legem bar,
kummerfulde var hans Dage.
Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Solv kan faae.

Bonden dog ved Aftenstund
hvile kan fra Dagens Plage;
sielden faae vi roelig Blund,
vi maae svede Nætter, Dage.
Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Solv kan faae.

Ak! vort Liv snart svinder hen,
under Moje, Suk og Klage;
uden Glæder, uden Ven,
ja og stundom uden Mage.
Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Solv kan faae.

O! lykkalig derfor den!
som kan Brødres Kaar formilde;
og sin Skiærv godvilligen
ham til Trøst meddele vilde.
Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Solv kan faae.

Vaaren.

(Efter det Svenske.)

— — — Hoc est
Vivere bis, vita posse priore frui.

I Naturen herſker Freden blid;
Sefir aander; Sneens Dynge flyder.
Vær mig hilſet, Vaar! Du ſkionne Tid!
alt i Haabet Sommeren jeg nyder.

Liflig ſtiger frem af Jordens Skød
Stilken, hvorpaa knoppes Liljer ſpæde —
Synge! glem den Tid, da Nordſtorm bød;
drag igjen dit Vær med Haab og Glæde!

Lykkens Søn, som endnu ingengang
Sorgens, Møiens Byrde saaes at bære!
Hør den frie Lærkes muntre Sang!
Og forkynd, den liig, din Skabers Ære!

Du en oplyst, sand og værdig Tolk
af Naturens Skjønhed, Viisdom være;
Er du ikke meer end Skovens Folk?
Mon du ikke Navn af Dyrets Konge bære?

See hvor skyldfri, yndig Blomsten er,
før den gaaer til Støv tilbage —
Yngling! Gavnlighed af Blomsten lær,
førend Sorg omhyller dine Dage!

Vintren flygter, liig en rædsom Drøm,
naar Naturen Sovnens Lænke brækker —
Livets Vaar bortfly'r med Tidens Strøm,
som en Ven, der Savn, ei Taarer, vækker.

Olding, Du som favner Maalet snart,
Vaaren dig, dig Solens Straale glæde!
Saa Udødeligheds Haab skal klart
frem af Evighedens Taage træde.

Ei skal paa din Morgen, evig ny,
vaade, kolde Aftenvinde følge;
ingen stormfuld Høstnats morke Sky
Stjernehimlen for dit Øie dølge.

Da skal følge dig fra svundne Aar
Mindet om hver sand og ædel Handling;
og din Salighed, en evig Vaar,
aldrig friste nogenslags Forvandling.

J. Kragh Høst.

En Scene

af

T. Tasso's Aminta.

Dafnis.

Du vil da, fiernet langt fra Elskovs Glæder,
henleve dine unge Aar? og ei
Du nævnes vil med søde Modernavn?
Ei see din ynderige, spæde Afkom
Dig, spøgende, omringe? O Du Daare,
jeg beder Dig, lad slig Beslutning fare!

Silvia.

Lad andre hylde Amors Nydelser
— Hvis eller nogen sand, han yde kan —

Det Liv, jeg fører, mig behager bedst:
Min Tidsfordriv jeg finder ved min Bue
og ved min Piil, og ved, i Flugten ind
at hente Dyret; eller, hvis det modig
mig trodser, da at fælde det til Jorden;
Ja naar kun Skoven ikke mangler Vildt,
og Kaageret forsynet er med Pile,
jeg og ei frygter, mig skal mangle Moerskab.

Dafnis.

En tosset Moerskab! og et smagløst Liv!
Du kjender intet bedre, derfor dette
behager Dig; Den første Jordens Slægt,
af barnlig Svaghed og Eenfoldighed,
og ansaae Vand og Egens Olden for
en herlig Drik og Føde; Nu omstunder,
da Jordens ædle Frugt og Druer kjendes,
er Vand og Olden Dyrets Drik og Føde.
Hvis blot en Tusind-Deel Du smagte af
en elsket Elskers Fryd, maaskee Du da
med Ruelse og Anger vilde sukke:

"Hver Time man foruden Elskov lever,
"er tabt! O min henfarne Tid! som Enke
"jeg mangen ensom Dag og ensom Nat
"forgjeves levet har! til bedre Brug
"(som selv ved Hyppighed i Sødhed voxer)
"jeg kunde have nyttet den" — O Søster
Du Dig betænke dog! For sildig at
fortryde sine Fejl, det nytter ej.

Silvia.

Naar, angrende, Du hører mig gjentage
de Ord, Du veed saa herlig at belægge,
da skal og Floden mod dens første Kilde
tilbagevende, Ulven flygte skal
for Lammet; Stoveren for bange Hare;
Delphinen tye til Bjergets høje Top,
og Bjørnen ned til Havets dybe Bund.

Dafnis.

Jeg noje kjender den Gjenstridighed.
Som Du nu er, jeg fordum var; saaledes

og mine Ansigtstræk! saa blond mit Haar!
den samme rosenrøde Læbe, og
den samme fyldige og blode Kind,
med Liliens og Rosens Farve blandet!
Min største Glæde — o den dumme Smag! —
var Fangegarnet ud at spænde; Hilden
med Fuglelim at overstryge; Pilen
at hvæsse; Dyrets Spoer og skjulte Leje
at søge, lede op; Naar stundum da
en Elsker sendte mig begjerligt Smiil,
jeg, fuld af Harme og Undseelse,
ret som en ubehøvlet Bondepige,
slog Øjet ned, min Skjønhed, Ynde, var
mig til Besvær; at være afholdt, elsket,
jeg ansaae for en Brøde, Skam og Skjændsel.
Men hvad formaaede ej Tiden? og
hvor mægtig er en rask og troefast Elsker,
som, ydmyg, mærker paa vort mindste
Vink!
og uafladeligen for os sukker!
Jeg maatte give tabt. Beskedenhed

og Graad og Bøn, taalmodig Lydighed,
see her de Vaaben Sejerherren førte!
Jeg nu bebreidede mig selv min blinde
Enfoldighed, og, sukkende, jeg sagde:
Modtag o Cynthia, Dit Horn, Din Bue,
jeg Dig, og Dine Pile Afsked giver. —

Saaledes haaber jeg, og Din Aminta
omsider tæmme skal Din barske Vildhed,
og gjøre blødt Dit marmorhaarde Hjerte.
Maaskee han ej er smuk? Maaskee han ej
Dig elsker? eller ingen elsker ham?
Maaskee af Had til Dig, han sig forstiller?
Maaskee hans Slægt, som Din, ej ædel er?
Jo! hvis Du er Œdippes Datter, han
som kalder Floders store Gud sin Fader,
saa er og han en Søn af hiin Silvan,
som skylder Pan sit Liv; Ej mindre smuk
— du dig beskue Selv i Kildens Speil —
end Du, er Ammarillis; Dog foragter
han hendes kjelne Ømhed, og bestræber

sig for at vinde Dig, som haaner ham.
Sæt nu, det mueligt var — dog gid det aldrig
gaae i Opfyldelse — han i sin Vrede
kan Godhed fatte for den Pige, som
saa høit ham elsker, sig, hvorledes bliver
Du da tilmode? og med hvilke Øjne
Vil Du ham see at være lykkelig
udi en andens Favn, og Dig foragtet?

Silvia.

Med sig og med sin Elskov lad Aminta
kuns handle som ham synes bedst! mig rager
det ej; og naar han blot ej bliver min
(og mod min Villie han det ej kan),
ham eje hvo der vil; og om han end
blev min, jeg hans dog aldrig blive kan.

Dafnis.

Men Grunden til dit Had?

Silvia.

Hans Kierlighed.

Dafnis.

En yndig Fader til en grusom Søn!
Naar saae man vel det tamme Lam at avle
den glubske Tiger, eller Svanen ud
at klække Ravne? Hvis Du ej Dig Selv,
da mig Du skuffe vil!

Silvia.

Hans Kjerlighed
min Ærbarhed fornærmer, og han var
mig kjær, saalænge som han vilde, hvad
jeg ville selv.

Dafnis.

Du vil Din egen Skade.

Silvia.

O tie dog stille, eller, hvis Du venter
jeg svare skal, da tael om andre Ting!

Dafnis.

Nej see, hvor trodser ei den unge Moe!
Du i det mindste dog mig svare, hvis
en anden Elsker fremstod, vilde Du,
som denne, ham begegne og modtage?

Silvia.

Ja hver og en, som vilde mig berøve
min Kydskhed, ja enhver, som Du tør kalde
min Elsker, men som er en Fiende.

Dafnis.

Du troer da, Bukken hade kan sin Gied,
Og Tyren Qvien, Duen kjelne Mage?
Og dette blide, ynderige Foraar,
som, muntert smilende, indbyder hvert
et Dyr og hver en Yngling, hver en Pige
til Elskov, bor med Had vanhelliges?
Og ei Du mærker paa, hvorledes alt
sig fryder ved en salig Kierlighed!
see Ducparret, kurrende, at kysses!

see Fuglen, hoppende fra Green til Green,
O hør dens Qviddren os fortælle vil,
dens hele Id er idel, idel Elskov;
tilbage Slangen Giften lader blive
og iler hen til Elskeren; og Tigren,
ja selv den stolte Løve elsker; Du,
langt mere grum end alle vilde Dyr,
ej Amor huse vil i haarde Bryst. —
Dog Tigren, Slangen, Løven føle jo!
Nej selv hvert Træe, hver Plante hylder
Elskov.
See kun, hvor Ranken slynger sig om
Ranken!
som Elskende, omfavne de hverandre.
See Granen ynder Granen, Bøgen, Bø-
gen,
For Esken sukker Esken; Egen selv,
som synes os saa knudret og saa plump,
og føler, der er Kraft ved Amors Fakkel,
dens sagte, stille Suk Du skulde høre,

hvis mindste Sands for Kjerlighed Du havde.
Og Du vil da for Planten staae tilbage?
Nei sligt et daarligt Forsæt Du forlade!

Silvia.

Velan! naar først jeg hører Planten sukke,
ieg ei uvillig skal til Elskov være.

Dafnis.

Du spøger med et velmeent givet Raad;
Med spodsk Foragt Du leer ad mine Grunde;
og, som Din Døvhed, er Din Blindhed stor.
Men skee Din Villie! Den Tid vil komme,
da, angrende, Du paa mig tænke skal;
da skal Du ei, som nu, til Kilden tye,
Dig der at gotte ved Din store Skjønhed,
Nej! langt fra den Du flygte skal, af Frygt,
den stygge, rynkne Pande der at skue;

Dog ikke dette blot jeg propheterer,
(Sligt er et Onde, som os alle venter);
Men har Du glemt hvad vor Elpin, den vise,
fortalte til den skjønne Likoris?
til Likoris, hvis Øiekast hos ham
formaaede, hvad ej hans Sang hos hende
(thi Amor kjender ej gjensidig Pligt),
og han fortalte det til Tyrsis, Gallo,
som i den Kunst at elske ere Mestre,
han det fortalte i Auroras Grotte,
som har til Overskrift: "O viger langt
herfra Vanhellige!" Den store Mand,
som sang om Vaaben og om Kjerlighed,
og, døende, ham lod i Arv sin Lire,
ham havde sagt, at dybt i Jordens Skjød
en fort og rædsom Hule monne findes,
opfyldt med Acherontisk fæle Dunst;
hver utaknemmelig, uskjønsom Pige,
ved smertelige Graad og Mørke, her

en evig Straf for sine Synder lider; —
Her kan Du vente, Plads for Dig beredes,
thi det jo billigt er, at Damp og Røg
udpresse Taarer af det Øie, som
var stedse tørt ved ømme Elskers Suk. —
Men gaae Du kuns Din egen skjeve Gang,
Gjenstridige du er!

J. C. Hedegaard.

Midnatssang i Lappmarken.

(Efter Skøldebrand.)

Paa disse Fjelde, Øjet vendt fra Jorden,
fra Alt, hvad Qval og Salighed udgjør,
jeg hilser Dig, Du Gud, som Dagen før'?
om Midienat til Ørknerne i Norden!
Her, i en Skykreds luerød,
for Klipper og for Dyr Du Lyset tænder —
for Dyr, som smægte hen i Nød,
og Mennesker, ei meer Naturen kjænder!

Men her i disse Orkners Favn
har Freden sig et Tempel fundet.
Hid sminket List ei Veien kjændte,
her aldrig Smigrens Virak brændte,
og Lasters Mængde intet Navn,
end mindre Dyrkelse har vundet.

Du, som har Avind, Falskhed, Svig
med Kummer lært tilgavns at kjænde,
— om nok de have martret Dig, —
Din Vei til disse Orkner vende!
Blir end Din Grav af Taarer her ei skjult,
Du doer dog ubedragen, uforfulgt.

J. Kragh Høst.

Farvel til en Broder.

Medens Højtidsfryd mit Hjerte qvæger,
mørkne dunkle Ahnelser min Sjel;
Veemod blander Glædens Honningbæger:
Ak en Broder sige vi Farvel.

F**n, om mit Ord forvirret lyder,
om min Tanke mat udvikler sig,
og om Graad min Takkestemme bryder,
fol, det er fordi vi miste Dig!

Ædel var Din Færd i dette Tempel:
hver Din Skulder paa dets Hvælving bar;
udenfor det var Du vort Exempel,
ægte Brødres Hjerter dyrebar.

Stadigt var Dit Fjed paa Viisdoms Stier:
mangen Haandbred Land Du Sandhed vandt;
og, hentryllet af dens Harmonier,
gavmild spredte Du den Skat, Du fandt.

Thi Dit Bryst var fuldt af Broderhjerte;
i Din Barm selv Kummer Fristed nød;
og vor hele Jord har ingen Smerte,
den Din huldе Røst ei lindres bød.

Derfor Du var elsket af os Alle;
derfor Dig vi her saa gjerne saae;
derfor sørge vi nu, Alle, Alle,
ved den tunge Lov, som bød Dig gaae.

Og vor Trost er blot det Haab, vi nære,
skjønt os Land og Hav adskille nu,
Broder, vi Dig hist skal blive kiære,
hist med Fryd Du kommer os ihu.

Og naar mosfom Gang er endt herneden,
naar Jehovahs Østen aabner sig,
Du, som vi, bestraalt af Evigheden,
skal ved fordums Brødre fryde Dig.

Gak da, fra vor Favn, Dit Kald imøde,
kjek til Daad og Lys og Hader gak!
Men, til Livets fierne Aftenrøde,
husk, vort Hjertes sidste Ord var — Tak!

Haste.

Oldingen til Ungdommen.

(Fra det Svenske.)

For Dig — som for Alle — letsvævende Møe,
der kommer en Tid, ak saa sage!
da Blomsterne falme, henvisne og døe,
kun Sjælen sin Glands har tilbage;
da hine, som hersked' i Klub og paa Bal,
og skelede grumt til hver farlig Rival,
og brændte af Ømhed, og smelted' i Qval,
fremslæbe sig gamle og svage.

Saa flyver da, Ynglinger, flyver omkring,
og dyrker hver leende Tærne,
og slutter om hende en lysende Ring,
en Ring som kan egne en Stjerne.
Men Himmelen mørknes og Stjernen nedgaaer,
og gjentændes ei; hvor mon Trøst Du da faaer
for søvnløse Nætter i Ungdommens Vaar,
som Hende Du bortgav saa gjerne?

Vort Liv er en Leg, og den Leg ikke lang,
der vidløft bortfjases af Daarer;
men Spog blev til Alvor saa mangen en gang,
og Rosen, man leger med, saarer.
Hvo Viisdommens Raad har modtaget med Spot
og ofret sin Ungdom til Lysterne blot,
ei tænkt noget Ædelt, ei gjort noget Godt,
han ender vist Legen med Taarer.

J. Kragh Høst.

Ved en huuslig Fest.

I.

Epilog til Tilskuerne,
efter at Solvbryllluppet var opført.

Undselig træder Dalmer frem igien
Og taler nu i eget Navn som Ven.

Nys saae I her i Hymens Rosenkiede
Et Billede paa ædel Faderglæde;
Men selv, naar Skuepladsen svinder hen,
Har huslig Fryd i denne Kreds sit Sæde.

I Dag, som Søn og Mand, jeg dvæler
I Hymens stille Lund — med festlig Sjel —
Hist troner han den blide Huslighedens Gud.

Hvo kan forkynde værdig nok hans Hæder?
Hvo tæller eller nævner vel de Glæder,

Som han saa rundeligen deler ud?
At han til varig Gavndaad leder
Og end i Hytten gjor den Elskende tilfreds;
At han i Modgang salig Trost bereder;
At han fremtryller navnlost Held
For hver, som ved hans Alter knæler
Med Sands for Venskabs Fred
Og hellig Agt for stille Glæder:
Det foler hver en Barm i denne Kreds.

O! seer da venlig paa den simple Pryd,
som barnlig Kierlighed frembaaret har
Til Tak og Hæder for det ædle Par,
Hvis Navne her i HymensForgaard brænde, —
Og, Venner! nyder saa med huldrig Sjel
Vor virkelige Bryllupsfryd, —
Og hylder Ønskerne, som vi med Jubellyd
Til Huslighedens Gud opsende
For disse Godes Held!

II.

Til Hymen.

O du, som lønner alle Dyder
I Kjerlighedens blide Lye,
Og venlig Ringheds Hytte pryder,
Mens tidt du maae fra Borgen flye;
Dig, Hymen! ofre vi vor Sang,
Dig hylde vi med Jubelklang.

Vær huld i denne Kreds tilstede!
Gyd i vor Barm din høje Fred!
Forog, velsign vor Samfunds Glæde!
Befæst vort Held ved Kjerlighed!
Dig ofre vi vor glade Sang,
Dig hylde vi med Jubelklang.

Væk Fryd i denne Oldings Hierte!
Dig værdig var hans hele Færd,
Hans Id og Daad os stedse lærte,
At føle huslig Glædes Værd.
Løn ham, i Livets stille Høst,
Med Faderfryd og Venskabs Trøst.

Ved Siden af sin elskte Qvinde
Han signe tidt din milde Haand!
Vor Tak, vor Kjerlighed dem binde
Til dig med friske Rosenbaand.
O Hymen! Fro vi hylde dig!
Sign Brudeparret faderlig!

III.

Ved Bordet.

Glædens Harmonier lyde
Der, hvor Hymens Trone staaer.
Gudens skjønne Roser pryde
Selv den vise Oldings Haar.
Sandsen for de rene Glæder,
Huslig Kjerlighed bereder,
Tabes ei, mens Hjertet slaaer.

Chor.

Sandsen for de rene Glæder,
Huslig Kjerlighed bereder,
Tabes ej, mens Hjertet slaaer.

Tidt i denne Kreds vi nøde
Glædens Kalk af Venskabs Haand;
Blide Druer Ild indgjøde,
Samfryd henrev Alles Aand.
Hymen, under muntre Dandse,
Vandt til Kredsen favre Krandse;
Slyngede om os sit Baand.

Chor.

Hymen, under muntre Dandse,
Vandt til Kredsen favre Krandse;
Slyngede om os sit Baand.

End han skuer fra det Høje,
Ned til os med Velbehag.
Seer hans Smiil i hvert et Øje,
Som velsigner denne Dag!
Synger Alle ham til Hæder;
Thi han adler vore Glæder,
Med sit hulde Velbehag.

Chor.

Fro vi synge Hymens Hæder;
Thi han adler vore Glæder,
Med sit hulde Velbehag.

Ja! han lønner hvert et Hjerte,
Som er Kjerligheden tro,
Og som i hans Tempel lærte
Agt for Huslighedens Ro.
Venner os den hellig være!
Jubler højt til Hymens Ære;
I vor Barm hans Glæder boe!

Chor.

Huslighed os hellig være!
Høit vi juble den til Ære;
I vor Barm dens Glæder boe.

V. K. Hjort.

Til
et nyelig ægteviet Par.

I Ægtestandens Rosenkiæder,
I traadde ind, o kiære Par!
Men huk, man ei paa Roser træder
Bestandig; — de og Torne har;
Deel troelig Livets Sorg og Glæder,
Ved fælleds Hielp let alting var.

Naar Mand, Du træt af Dagens Plage,
Tyer hiem til Konens hulde Barm;
hun Dig da ømhedsfuld modtage,
med kiælne Smiil i aabne Arm.
Du stedse finde glad din Mage,
i Livets Pligter huld og varm.

Og Kone! naar Din Arm omslynger,
i modig Stund Din beste Ven,
naar Du til elskte Bryst Dig klynger,
da gid han stedse Dig igien,
med samme Ild sin Arm omslynger,
som første Dag han blev Din Ven.

Gaae Livets Skiæbner da imøde;
dets Glæder, dets Bekymringer,
I for hinanden omt forsøde,
ved troefast Hielp let alting er;
ej Soelskins Dage stedse møde,
hinandens Ven, Raadgiver vær.

N. H. Weinwich.

Et Eventyr

af Krønikedigteren Münchhausen.

M.

Ja, Herre, uden denne Mynde der,
Som Puselankerne saalænge maatte slide,
Indtil de stumpedes, saa han en Tax nu er;
Og uden Træet, hvor De vist alt vide
Totusind Natterg[illegible]ler boer i Fred; —
Jeg har endnu en større Sieldenhed:
En Dam, hvortil jeg ingen Mage kiender;
Som føder tivetusind vilde Ænder.

C.

Den gad jeg selv nok seet; saa Skam,
En herlig Jagt De har paa denne Dam.

M.

Det gior mig ondt, min Ven. Alt for en
fiorten Dage
De skulde kommet til mig her.
Nu kan de Jagtens Fryd ei mere smage;
Det hele tivetusind slagtet er.

C.

Nu det beklager jeg. Men sig, hvor mange Uger
De vel til denne Jagt og denne Slagten
bruger.

M.

Hvor mange Uger? Jh, nu maa jeg lee!
De for en Kludrer jo maa Deres Ven
anse.
I et Par Timers Tid det lod sig giøre.

C.

Vær da saa god og lad mig høre.

M.

Ja gierne, og De vist bekiende vil,
Den Sag gik ganske simpelt til. —
Jeg kaldte paa min Karl. "Johan, jeg har i Sinde
At fange Enderne derude paa den Dam." —
"Godt, naadig Herre." Saa jeg flydde ham
En Rulle Seglgarnstraad, lod ham ved Enden binde
Lidt Fleskesvær. Dermed vi gaae;
Til Dam og Andejagt vi haster.
Jeg giver Ordre, og han Traaden kaster
Med Fleskesværen paa.
Strax kommer Enderne; han fire maa.
Een napper Rovet, men det glatte Nebfuld volder,
At graadig Fugl ei længe det beholder.
Som omskabt Odin det med Saften gik,
Saa hændtes Fleskes. Anden And det fik,
Men flux det lod for hungrig Søster rende;

Den tog, og atter slap. Det havde ingen Ende
Med at opsluge slibrig Lokkemad,
Før tivetusinde paa Traaden sad.
Nu seer jeg Karlen slaae en Knude
For første og bag sidste And,
At ingen, Perler lig, fra Snoren dratte kan;
Dermed er Jagten ude.
Saa havde jeg den Snees med trende Nuller fat,
Og saae den ordentlig paa Traaden sat
Som Lærker paa et Spid. Dog giorde disse
Paa deres Hampespid tilvisse
En Pokkers Støi. Vi trækker, hvad vi kan,
Og faaer dem lykkeligt i Land.
Men nu et Spørgsmaal er: hvad skal vi giøre,
En Fangst saa vægtig hiem at føre?
Der ingen Vogn ved Haanden var.

Dog leve den, der Hierne har!
Münchhausen aldrig saae sig saa i Knibe,
Han vidste jo, hvortil han skulde gribe.
Ja uudtommelig er min Présence d'esprit.
"Hør," siger jeg, "en heel Sæk Rug at bære
Var jo for dig vel for kun Lapperie;
Det maa da og kun Smaating være,
Den hele Række om din Krop at snoe."
Saa sagt, saa giort. Men nu vi har, min Troe,
Langt større Nød. Som Fyren hiemad vender
Paa eengang flagrer alle Ænder,
Og lig' harmoniske i Vingeslag og Skrig,
Med min Johan i Luften reise sig.
Den arme Djevel alt af Dødsens Angest bøler;
Men Equipagen ikke noler;

Den løfter snart uvillig Krop
Langt over Skyerne til reneſt Æther op.

C.

Saa kunde han med Blanchard ſige:
"Da jeg begyndte forſt at ſtige,
Vor Klode under mine Fødder laae,
Som om jeg grønne Bal i Caroline
saae.
Jeg ſtiger høiere, og den forſvinder.
Og da jeg heel forbavſet finder,
Jeg intet mere ſeer;
Jeg veed ſlet intet meer;
Jeg intet er;
Thi nu jeg kommer — Himlens Skaber nær."

M.

Ja, min Johan — saa høit jeg saae ham
ſtige —

Det samme vist nok kunde sige.
Hvad havde De vel giort?

C.

I Karlens Sted?

M.

Jo mænd! i mit.

C.

Jeg selv det ikke veed.

M.

Det troer jeg, paa min Ære.
I slige Ting man bør homme à ressources
være.
Jeg, uden længe at betænke mig,
Ham raabte til: "Hør, een Ting maa du
giøre,
Saa skal den Flagren snart ophøre,

Og snart ned kommer du igien;
Tryk Vanden paa hver Fugl itu.
Men hør, for Guds Skyld ikke paa dem alle
Paa eengang; ellers, Kiære, gaaer det dig
Paa en Pilatres Vis, lidt alt for pludselig."
Det Indfald, haaber jeg, De vil fornuftig kalde.

C.

Unægteligt. Et Barn indseer det vist.
Dog paa det Simple falder man tilsidst.

M.

Ja deri er Münchhausen saare heldig.
De tivetusind Vandeknæk
Tog os imidlertid en Klokketime væk.
Men derfor kom han og gradatim og lemfældig

Til Jorden ned, og lever denne Dag.
Og nu vi fik ved dette Far i mag
De Ender hiem, og, før en Dag var omme,
Halvparten saltet var, Halvparten hængt i Rog.
Vil De ad Aare til mig komme,
Saa skal De være med ved morende Forsøg.

Tode.

Astrid og Gevar.

Romance.

I trange, skumle Lerdal laae
saa eenlig Gevars Hytte;
de nogne Fielde hvælvede
sig over den, mens Bølgerne,
saa uophørlig brøde paa,
dens alt for svage Stytte.

Dog leved' Gevar glad og trygt
i lille Fædreboelig;
thi blid Tilfredshed er den Løn,
Naturen gav sin skyldfrie Søn,
som vandrer, frie for selvgiort Frygt,
sin jævne Bane roelig.

Og deles umisundte Kaar,
som Gevars, med en Qvinde
hans fromme, hulde Astrid lig,
som Dage Aar bortskynde sig.
Saa saae vor Gevar otte Aar
som otte Dage svinde.

Naar hans og Astrids omme Blik
paa Barneflokken hvilte,
de undrende tilbagesaae,
og kunde ei endda forstaae,
hvi Aar for dem som Dage gik.
Ak! at saasnart de iilte!

Kun da var Tiden Astrid lang,
naar Gevar maatte ploie,
i lille Baad det vrede Hav,
(saa mangen troefast Elskers Grav),
da flod vel Mismods Graad engang
iblandt fra klare Qie.

Men ei hun saae ham før igien,
om end han kom tilbage,
med skuffet Haab og tomme Baad,
for Glæden standsed' hendes Graad;
thi tryg var hendes elskte Ven,
hvor var da Grund til Klage?

Engang i fire Dage hun
sin Gevar maatte savne.
Den femte Dag han komme maa —
hvor glad hun den imode saae!
det Bryllupsdagen er, da hun
igien skal Gevar favne.

Saa reen og blid som Astrids Siæl
den skionne Vaardag smilte.
Med takfuldt Suk til Himmelen,
med Bønner for sit Hiertes Ven,
med Følelse af alt sit Held
hun ned til Stranden ilte.

Det mørke Field, som speiled' sig
i Havets blanke Flade,
vantrevne Furru, torre Gran,
selv nogne, for forhadte Strand,
var Astrid nu et Eden lig:
Alt smiler til den Glade.

En Baad hun i det Fiærne seer,
og Hiertets Banken siger,
at det er hans — jævnt glider den
blandt sagte, sølvblaa Bølger hen,
dens Fart saa seen for Astrid er,
dog ei sin Plads hun viger.

Rask hæver Gevars stærke Arm
den alt henlagte Aare,
da han langt fra sin Astrid seer,
og knap ved Landet Baaden er,
for hun alt ved den Elsktes Barm
afstorrer Længsels Taare.

Og glædeligt de muntre Smaa
dem ile nu imode,
og raabe: "Fader, kom, saa skal
du see, om i den hele Dal
du noget før saa vakkert saae!"
Men Astrids Kinder glode.

Hun sig med dobbelt Hurtighed
foran til Hytten skynder,
og aabner langsomt lave Dør;
men ind knap Gevar trine tør;
thi Grønt og Blomster rundt om spred,
en Høitidsdag forkynder.

Snart han saa fro begriber alt,
og hastig Dagen ilte
i reen, uskyldig Glæde hen,
i Tak til Gud, som gav dem den.
Blegt Maanens Skin i Hytten faldt,
og sødt de alle hvilte.

Men skrækkeligt de vækkes ved
en Lyd, lig hule Torden,
som meer og mere nærmer sig,
og ryster voldsomt, Stormen lig,
en Hagl af Steen fra Fieldet ned,
og ryster hele Jorden.

Nu følger hastig Stød paa Stød,
og Steen og Gruus som Avner
af Vinden pidsket, hvirvler sig
i tykke Luft. Et ængstligt Skrig
fra Astrids blege Læber lød.
Hver Trøst, hvert Haab hun savner.

"Den kommer, Verdens sidste Dag"
udstønner hun, og segner
mat, kraftesløs til Gevars Bryst;
ak! endog det er tomt for Trøst,
han aander knapt, hans Arm blier svag,
da Astrids Kinder blegner.

Saa staae de tause Barm ved Barm,
og langsomt Diet hæver
til Leiet, hvor de elskte Smaa
i Sovnens Skiød saa trygge laae,
mens Døden alt med væbnet Arm
sit visse Offer kræver.

Paa engang begge knælende
saa omt sig boie over
de Slumrende, og sukke: "Gud,
vi prise selv dit strænge Bud,
og skiøndt vi ingen Rædning see,
vi dog at haabe vover."

Ak ingen Rædning findes meer!
Med voldsom Magt bortriver
de vrede Bølger Styrterne,
hvorpaa sig Hytten hvilede,
og trindt om Dødens Rædsler
de Elskende omgiver.

Da trykker Astrid Gevars Haand
til det snart brustne Hierte,
og siger svagt: "Det er forbi!
men selv i Døden samles vi.
Paa eengang løsner alle Baand —
min Gevar, kan det smerte?

Saa tidt til Gud jeg ængstlig bad:
O styrk mig, gode Fader,
skal engang Gevar og de Smaa
før jeg til Gravens Hvile gaae!
Nu skiller Døden os ei ad.
Tak skee dig, gode Fader!"

Da rystedes ved sidste Stød
den snart nedbrudte Hytte.
I sidste troe Omfavnelse,
det omme Par hensegnede,
i Dødens alt vidtaabne Skiød,
som slugte glad sit Bytte.

Christiane Koren.

November.

Sonnet.

Hør, Stormen hviner; Plantens Hoved segner,
og lavt paa Sydens Himmel Solen staaer;
dyb Tavshed den afklædte Stub omhegner,
hvor Lerken matte Afskedstriller slaaer;

Paa Høj, i Dal, er intet Spor af Vaar;
i Havet svangrer Skyen sig, og regner;
Naturen raaber: "Skabning, Alt forgaaer,
"og Død ethvert af mine Fjed betegner."

Tal, Almagt, væk din Yndling op af Døde,
kald Majen frem med Brude-Herlighed,
at aande Lyst og Haab og Leeg og Grøde!

See, jeg skal og til Hvile bøjes ned;
men, o! min Aand fornyet Liv skal møde,
og evig Morgen signe Gravens Fred.

Haste.

Forgængelsen.

Elegie efter Stoltz.

See under Hvælvingen omkring hiin Steen
de brudte Vaaben, sorbehængte Pile!
Og hist i Vraaen, hvilken Hob af Been!
Mon nogen Mægtig her har fundet Hvile?

Ja; men omsonst er Mausoleets Pral
med Rygtets Paaskrift. — Alt engang
forsvinder.
Med Tigg'rens Stov Magnatens blandes skal;
Monark og Træl i Graven Lighed finder.

Haard, uforsonlig styrter Tiden frem;
med samme Magt dens tunge Fod nedtræder,
til Grus forvandler Fyrstens stolte Hjem,
hvormed den knuser svage Fuglereder.

Forgjeves derfor, Broder! ſkryder du
med Vægt af Aar at ſeire over Tiden.
Du falde ſkal, i eet, et ſtakket, Nu
for ſamme Haand, ſom ſtyrter Pyramiden.

Tro ei, at for dit dyrebare Liv
Medlidenhed hos Skiæbnen vil opſtige.
Alherren bød ei: uophørlig bliv!
men døe! bød han, ſom ſkal vor Dom affige.

Ja, luk med dobbelt Laas Paladſet til,
du Rige! det bevogt ved tuſind Slaver!
Dig rammer endda Dødens ſikre Piil.
Et Skridt endnu — i Graven du nedraver.

Forgængeligheds Vælde er ſaa ſtor!
Af Sekelers Verker, — ſom med eet forſvinde,
naar længe de forbauſet har vor Jord, —
kan Efterverden neppe Splinter finde.

J. Kragh Høſt.

Ved afdøde Venners Grave.

(Til Joseph Haydns Musik.)

Blandt Venners Grave, naar jeg omvanker,
Taare i Øiet sig snige frem.
Stirrende staaer jeg i dybe Tanker,
naar skal jeg engang vel møde dem?
Saadan og vorder engang min Boelig,
hvor jeg skal sove roelig,
ej Hiertet slaaer da meer.

Følesløs er jeg da til hver Stemme,
som mig gienkalder med Venskabs Røst,
kiærligste Haandtryk ei kan fornemme,
som kolde Jisklump er dette Bryst.
Men kan min Aand fra Støvet sig hæve,
skal jeg om Venner svæve,
og Taarer tørre bort.

Taarer de flyde, Hiertet det bløder,
ved hver en Grav, som skiuler en Ven.
Venner, som Livet andre forsøder,
hvor faaes disse snarlig igien?
Fred over Støvet, som her nu giemmes!
silde, nei aldrig glemmes
De, mens De var blandt os.

N. H. Weinwich.

Sang.

Du milde Drift, som Vellyst gyder
i hver en følsom Skabnings Siæl,
skiendt Malurt blandt din Honning flyder,
hvem skylder dig dog ei sit Held?

Vi alle veed af Mose Lære,
at Adam var den første Mand,
og over alt det Skabte Herre;
men ene, selskabslos var han.

Selv Paradis ei kunde skiænke
hans tomme Hierte Roelighed.
Seent hensvandt Dagen med at tænke,
i tause Taare Natten gled.

Alfader saae hans stille Kummer,
bød den til Fryd forvandle sig:
Han vaagner af en salig Slummer,
seer Eva — og er lykkelig.

Nu fandt han først i Alting Orden,
Naturen kjed' ei som nys.
Da saaes det første Ran paa Jorden;
Han Eva rovede et Kys.

Og da ved hendes Barm han hvilte,
Og Eden først hans Eden var,
for første gang selv Engle smilte,
velsignende det skyldfri Par.

Christiane Koren.

Den østerlandske Pige.

Brune, hoppende Gazelle,
O hvor er du lykkelig!
Fra din troe og omme Fælle
Intet Gitter skiller dig.

Nydelige Colibrier!
Eder jeg misunde maae,
Som ved kielne Melodier
Vingen om hinanden slaae.

Blomster! Blomster! som udbreder
Eders Duft og Farveskiær,
Zoraide ligner eder,
Ak! hun ogsaa fangen er.

Søde Bie, som dem omsurrer,
Sæt dig paa min Rosenkind!
Turteldue hist, som kurrer,
Flyv til Zoraide ind.

Skal min Længsel mig fortære,
Mens jeg elsker alting her?
O jeg veed, der vist maae være
Nogen som mig haver kiær!

Ja! ved Blomster vil jeg tale,
Blomster ere Jordens Smiil,
Blomster Hiertets Indre male
Med et sindrigt Farvespil.

Denne fulde Rose sige,
At der i min Barm er Vaar,
Og at der dens skionne Lige,
Elskovs Flammerose, staaer.

Denne Dalens skiulte Lilje,
At jeg aldrig elsked' før,
Og at ingen mandig Vilje
Løstede mit Jomfruflor.

Lukte Hyacinther pege
Hen til den nedgangne Sol.
Elskovs natligdulgte Lege
Mærkes ved en Natsiol.

Disse vinende Aurikler
Raade, vel at vogte sig,
Denne Haarlok, jeg omvikler,
Skal for evig binde mig.

Færdig er mit Hiertes Gave,
O hvor skiønt et Elskovsbrev!
Tak det kiære Foraar have,
Med hvis Blomster jeg det skrev.

Nu i Haven, for at kaste
Skriften over Muren hen.
O hvor vil min Elsker haste,
Haste for at finde den!

Ja! han komme vil, den Ømme.
Han er meget kiendelig,
Tidt jeg saae ham jo i Drømme
Og jeg troer han ligner mig.

Under dolgende Jasminer
Sød = uroelig ligger jeg,
Ind i Skyggerne han triner,
Men jeg Aanden drager ei.

"Zoraide! Zoraide!
Søde! Hulde! Sover du?
See din Elsker ved din Side!
Kom dit Blomsterbrev ihu!"

Og lig Biers Sværme, stræbe
Kys i Kys at vække mig,
Og med fyrig Torst min Læbe,
At modtage, aabner sig.

Og hans Arme mig omsnære,
Og — men ak! jeg intet veed!
Dog jeg aner det maae være
Allahs * bedste Salighed.

Schack Staffeldt.

---

* Paa Arabisk, Gud.

Apologie.

Gierne jeg lider Italiens Søn, skiondt
Rygtet ham revser
Og man taler om ham som om en Oger
han var;
Dantes Paradis beboet af Miltonske Diævle,
Saaledes kalder Boufflers, troer jeg,
det yndige Land.
Naar jeg om Vinteren før ved Ovnens fortroelige Lue,
Hvor den attraa'de Gru kildrer selv mandige Siel,

Mellem Spøgelsesagn og blodige Røverromaner
Hørte begiærlig til, hvergang en klogere Mand
Om Scorpioner og Gift samt fæle Banditer fortalte,
Hvilke det skionneste Land end til det farligste gior,
Ikke lettroende da den gamle Fordom jeg hylded',
Tvertimod, i min Barm følte jeg Trækfuglens Drift.
Seenere kom jeg og saae, at meget var kun overdrevet,
Noget aldeles falskt, andet med Nytte i Pagt.
Himlen bevare mig for at forsvare de Syndiges Trædskhed,
Men et snedigt Bedrag synes dem Klogeres Ret;

Mindre endnu jeg vil en Krands om Dol-
kene flette,
Men de droges og her blotted' ei The-
mis sit Sværd.
Sieldnere end hos os, jeg hørte paa Tor-
vet, i Havnen,
Skieldsord, Banden og Kiv, ingen Be-
ruset jeg saae,
Thi hvor man ei tør haabe ustraffet en an-
den at krænke,
Varsom handler enhver, Samlivet vor-
der saa flint
Selv i de Ringeres Kreds, at de vilde sy-
nes Signori,
Robtes de ikke ved Dragt, Arbeid og
bruunt Colorit.
Stedse prisede jeg det daglige Livs Orna
menter,
Stedse elskede jeg Urbaniteten, som snoer

Smagens nette Acanth * om Samfundets
grundende Stotter,
Saaledes samlende Ynde og Styrke i
Pagt:
Thi kun Palmerne vinder hvo doriſk
Diærvhed forener
Med den attiſke Smag samt den corin-
thiſke Pragt. —
Lad er Rommernes Afkom, ja viſt! men hvi
ſkal de trælle
Da den gode Natur driftig arbeider for
dem?
Lader os andre, som hun saa rundelig ikke
betænkte,
Dog ei roſe hvad kun tvungen Nødven-
dighed er,

---

* En Blomſt og den corinthiſke Pilles Capital.

Og ei glemme, at nærmere Solgudens
blussende Arne
Det guddommeligt * er, stille at sidde
derved.
Ikke at tale om, at Arbeid er Overdaads
Foster,
Medens Noisomhed Hvilens Veninde
tidt er.
Endelig, hvad man stedse og uden Betænk-
ning gientager
Om Opløsningen af Sæders indviede
Baand,
Og den spartanske Skik af fælles og byttede
Qvinder,
Da er Dadlen tildeels vrang og Uvidenheds Værk.

---

* Il divino farniente — den guddommelige Hvile — siger Italieneren.

Gierne troer jeg, at naar en ærbar Fremmed indtræder
I Theatret, hvor sex Rader af Loger rundt gaae,
Han med Forrgaelse seer et elskende Par i hver Loge,
Som om det store Rum ikkun et Hekkebuur var:
Men naar han nu paa nordboeviis om Forførelse taler,
Og om Opdragelsens Savn, visselig tager han feil.
Dottre opdrages i Klostre af Livet forædlende Nonner,
Og som Hestias Ild vogtes Italiens Moe;
Svobt i dølgende Slør og under Matronens Øie,
Blufærdig samlet i sig, træder hun offentlig frem;

Aldrig ved Ynglingens Side hun sidder og Patareus * dyrker,
Aldrig med ham hun i Dands svimlende dreier sig om.
Overalt er det vist, at Skinnet hver Fremmed bedrager,
Hvis han betænker ei, at i det heedere Land
Livet raskere er, at hisset Begyndelsen viser
Sig som Fuldendelsen her, Attraae som Nydelse selv.
Derfor synes Losagtighed hvad ikkun er Ømhed,
Som lig Sommerens Sol almeen udstraaler sit Smiil.

---

* Bacchus.

Galanterie er ikke usædelig, tvertimod pryded'
Den hos de ædlere Folk Samlivets inderste Kreds.
Grækerne fletted' den ei i deres mangfoldige Krandse,
I deres Poesie ofte vi savne dens Blomst.
Lader mig tie om alt hvad Ynglingens Dannelse vinder
Ved den tidlige Drifts Standsning i finere Form,
Ved det nærmere Liv med hierteadlydende Qvinder,
Hvor den salige Kunst, dem at behage, bær Priis:
Thi ei visner hans Blomst i kiobte Hetærers Omfavnen,
Ei han sin usødte Slægt jorder i ufrugtbart Skiod,

Ikke han frygter Erinnen, som lurer bag Cypria's Alter,
Straffende den som frembær Bærmen i ureene Kar. — —
Nu da i Forsvar jeg har Italienerne taget,
Lader til Slutning mig end noget anføre til Roes.
Meer under Hiertets Bud end vrange Menings Bestyren,
Hører han dybt i sig selv Menneskets sikkerste Lov,
Og hans Indre er ligt en Harpe med tusinde Strenge,
Hver en Tonerad risler blant Strengene hen,
Selv en nænsom Berøren afslokker dem elskede Toner,
Saa at hver Livsmelodie blød og mangfoldig opstaaer.

Alt det Skionne han dyrker, see! svæden-
de under sin Byrde
Skotter Lastdrageren tidt hen til et Kunst-
monument,
Og naar Billingtons Røst den skionne Ver-
den fortryller,
Naar i Logerne selv Elskendes Kurren
holdt op,
Staaer han i lave Parterre og trylles saa
godt som den Rige,
Medens den kastede Last udenfor venter
paa ham,
Og skiondt han sidste Skiærv paa Muser-
nes Alter henlagde,
Synger paa Hiemveien han Billingtons
mindede Sang.
Have I ikke hørt, at Haarlokkens Kunst-
ner uddeler

I det prægtige Rom Smagens retfærdige
Priis? *
Have I aldrig hørt, at Barcaruolerne **
synge
Tassos romantiske Digt ud i den lyk-
tenoe Nat?
O hvor mangt et Hierte, som dulgtes un-
der en Kittel,
Slog for Erminia, slog, o Chlorinda!
for dig!
Lig Orangerne, groe de fine, ædlere,
Kiendsler
Hist af sig selv, mens her Drivehuus-
væxter de er,

---

* Haarskiærerne i Rom udgiøre en af alle Sangere frygtet æsthetisk Ret.

** Gondolførerne i Venedig.

Thi for den nærmere Sol hvert Hierte sig yppigt udfolder,
Meer og høiere liv svulmer i Daad og i Lyst.
Skabende, himmelske Ild, som styrer Aarets Omveltning!
Sandsens yppigste Gud! Glimt af det evige Liv!
Rul ei saa fiernt fra os bag Storme og Nætter af Skyer!
Smelt den Himmel af Blye Vinteren hvælver om os!
See! som den ømmeste Elsker i fiern Adskillelse sørger,
Og til sukkende Mund trykker de malede Træk,
Saaledes stirre vi hen paa Arnens Lue, dit Billed,
Saa, Alelskede! vi længes og sørge for dig.

Kom i din Herlighed, kom med alt dit romantiske Følge!
Giv os Orangernes Guld, Druernes Purpur os giv!
Da skal tillige hvert Hierte italisk for Skionheden brænde,
Ynde, Glæde og Smag smelte det nordiske Liv.

Schack Staffeldt.

Oldtid og Nytid.

Vesthavet favner den brændende Dag,
Med Maanen Stiernerne stige,
Det lysner saa tvivlsomt fra natlige Tag,
Med uvis Omrids, ligt Verdenens Brag,
Rundt aabner sig Skyggernes Rige.

Fra Bolgernes Foster, den taagede Ø,
Som krandses af Elmer og Graner,
Henrullende over den dampende Soe,
De Valdhorntoner saa yndigen døe,
Lig Gienlyd af kaldende Maner.

Og Gysen hidaander fra Asp og fra Lind,
Som aldred' paa Kiæmpernes Høie,
Og Forfædres Aander, i susende Vind
Som Skygger henblæste for Stiernernes Skin,
Fra vildsomme Skyer sig boie.

Hvor herligen lyner igiennem min Siel
Et Gienglimt af Oldtidens Dage,
Da Styrke var Skiønhedens ædle Træl,
Og Mandemod meere end Gilde og Hæld
I Kongernes glimrende Sale.

Blufærdigheds Rod var i Qvindens Bryst,
Paa Kinden dens Rose sig viiste,
Men Manden fulgte sit Fædrelands Røst,
Hans Ære var Retsind og Arbeid hans Lyst,
Kun Daad og Fare han priiste.

Ved Rokken den blussende Frue sad
I Kreds af opblomstrende Tørner,
De spandt og nynned' et gammeldags Qvad
Til Hæder for hver, som villig og glad
Om Svaghed og Skyldfrihed værner.

Derude paa Marken Høfdingen stod
Og styred' de aarkende Svende,
Hvad eller med Oldfædres Styrke og Mod
For Frihed og Eie henstrømmed' sit Blod,
For Fælle, Afkom og Frende.

Lykfalige Dont med Teen og med Sværd!
Lykfalige Enfold og Moie!
Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt kiær,
Og Livet ved Fare faaer høiere Værd
Paa Kraftens beundrede Høie.

Nu leeger Flanen med Teen og med Naal,
Ved Siden Skrantingen piber,
Gift suger han ind af den malede Skaal,
Og aldrig meere det rustende Staal,
Kun den glatte Tunge han sliber.

Hun træder ærgierrig, skarpt skuende frem
Af Huusets rolige Skygge,
Han vimser, saa nydelig og saa nem,
Paa Torvet de sig et forræderisk Hiem
Af tankeløs Tidsfordriv bygge.

Og Flanen er uden Blidhed og Blu,
Og Manden en Qvinde er vorden,
Da hun fræk prunked' med mandig Hu,
Blev han til en Krympling saa smidig og snu,
Mod Tingenes ældgamle Orden.

Og Huusligheds blide Gudinde undveeg
Fra Arnens forladte Lue;
Da Livet var blevet til Gilde og Leeg,
Af Aske en gabende Spogelse steeg,
Som Arnens bestyrende Frue.

Det er den huule Kiedsommelighed
Som martrer de Kræsne og Lade,
Hun hænger sig blytung ved Lediggangs
Fied,
Afmægtige Blodling, af Nydelser kied,
Hun tvinger selv Livet at hade.

Paa Themsens Bredde ved Midienat
Hun kalder til fortnende Bolger.
See hisset en Yngling, af Lediggang mat,
Af alle vanærede Glæder forladt —
I Dybet han stirrer og folger.

Lykkalige Dont med Teen og med Sværd!
Lykkalige Eenfold og Moie!
Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt kiær,
Og Livet i Faren faaer høiere Værd
Paa Kraftens beundrede Høie.

Schack Staffeldt.

Mandens og Qvindens Skabelse.

Af Jord blev Manden skabt, til Herre over Jorden;
af Manden Qvinden blev — og er hans Herre vorden.

J. Kragh Høst.

Om den Skik at bære Mandens Billede paa Bryſtet.

Hvert Vertshuus bær' ſit Skildt. Mon ingen andre? Jo;
de fleſte Koners Bryſt det ſamme ſees at giøre.
Her, ligerviis ſom der, tidt mangen Herrer boe;
men ſjelden den, hvis Skildt de føre.

J. Kragh Høſt.

Ved en ædel Kones Grav.

Hviil i Roe, du sande ædle Qvinde!
Troelig du dit Dagværk fuldbragt har.
Du ved Alt, hvad Hiertet her kan binde,
Omt og fast til Livet fængslet var.
Ved din Blidhed du din elskte Mage
jevned' den tidt tornbestrødde Vei;
naar dit fromme Blik afbrød hans Klage,
følte han sit Held, og klaged' ei.
Hvad du var som Moder — (o mit Hierte
bløder ved de tunge Ord: D u v a r!)
hver, som i din Kreds dig kiende lærte,
aldrig uden Fryd erindret har.
Dog kun svagt dig disse Træk afmaler.
O langt stærkere dit Værd, dit Savn
i den uforstilte Kummer taler,

vækket blot ved Lyden af dit Navn.
Ei alene Mand og Børn og Fränder
tabte Livets beste Held med dig:
Mangen Usel vrider matte Hænder,
ved dit Savn nu først ulykkelig.

Hvil i Roe, du sande ædle Qvinde!
Endte ere dine Lidelser.
Efterladte, I, hvis Taare rinde
ved den Uerstatteliges Leer,
han, som Kiænked' Eder milde Taare,
at ei qvælte Hierte bristede,
læger med den samme Haand, som saarer.
Over Eder hans Velsignelse!

Christiane Koren.

Kjerlighed.

O du, som evig god og huld
Indfletter Alt i Rosenkjæder,
Besjæler selv en Haandfuld Muld,
Og adler alle Jordens Glæder;
Dig, Kierlighedens blide Gud!
Med Jubel vi vor Sang frembære.
Hver Skabning lyder dine Bud
Og Himle tone dig til Ære.

Saa omt du knytter Barnets Aand
Til Faders og til Moders Hjerte;
Det vandrer fro ved deres Haand,
Bortspøger kjelent deres Smerte.
Dit Held, din høie Sjælefred
I Fædres glade Aasyn hviler,
Din underfulde Salighed
I Uskylds lyse Øje smiler.

Du Ærelyst og navnløs Fryd
I værdig Ynglings Barm opliver;
Han hylder dig, og elsker Dyd,
Som Adgang til din Glæde giver.
Du signer muntre Piges Aand,
Som dig med skyldfri Hu tilbeder;
Du rækker hende Hymens Baand
Og viser Vei til Qvindehæder.

O blide Gud for Kjerlighed!
Dig Tak og Lov og Priis vi yde.
Skjenk hver dit Held, din Sjælefred,
Hvis Navn du bød dit Tempel pryde.
Din Pagt vi alle glad fornye —
Miskundelig du den bestyrke,
At i dit Alters blide Ly
Vi stedse dig med Jubel dyrke!

V. K. Hjort.

Epigrammer.

1.

Daphne og Iris.

D. Hvad har du giort ved Stax, min Pige?
Han gaaer og græmmer sig.
Hvi er du vred paa ham?
J. Jeg dig skal Grunden sige.
Et Kys, han vilde nys tilstiæle sig;
Jeg sagde kun, jeg vilde skrige;
Ukysset lod den Tosse mig.

2.

Amor og Digteren.

D. Hvad! Amor lægger sig til Hvile
I denne Middagsstund?
A. Ja, jeg kan tage mig et Blund.
Spadserer Zelis ei? Og hun
Giør vel saa mange Saar som mine Pile.

3.

Venskab.

Venskab, rene Hierters Fryd,
Var paa Jorden først en Dyd.
Venskab nu en Engel er;
Derfor sees den ikke meer.

4.

Den blinde Kisber.

A. Du stakkels blinde Mand, hvad skal det dog betyde,
Du kiøber Soeluhr? Kan det nytte dig?
B. Den ogsaa skal ikkun min Have pryde.
A. Du er da mangen anden lig,
Som lei forstaaer Latin, og dog paa Auctioner
Tilnikker sig Horazer og Maroner.

Tode.

Til den altid Muntre.

Dit Liv svandt hidtil sorgløst hen,
med Glæde saae du Solen stige,
og lige glad dens Purpur vige:
din Roe veeg ikke bort med den.
Unøisom fordred' du og ei
kun lutter Roser paa din Vei.

Dog endnu ingen Torne har
Din Haand stødt blødende tilbage,
du fandt endnu ei Grund til Klage,
dit Hierte frit for Anger var.
Og nagfrit Hierte, Nøisomhed,
kan ene skabe Fryd og Fred.

Men selv ei dette sikkrer dig
din Fryd og Fred igiennem Livet.
Nyd, mens du kan, hvad dig blev givet,
fortien at blive lykkelig!
Og, om du end ei bliver det,
tag dig, som nu, enhver Ting let!

Christiane Koren.

Cantate

til den 28 og 29 Januar.

Chor.

Vaagn ved Nordens høie Jubeltone,
Vaagn i Glædens Arme, Festens Dag!
Flet din Rosenkrands om Hyttens Tag
Og om Stadens gyldne Taarnekrone!

Dania.

Skue, Fyrste, ned! Af fulde Lader
Og Stæders Porte, hvor den stærke Flid,
Den smilde Kunst hver Krands hang hen,
Skue, Fyrste, ned! fremvrimler
Det lykkelige Folk.

Hvad Aaret gav, tifoldig Frugt
Og Hiordens vævre Tvillinger,
Samt hvad i ſkingrende Værkſted
Ved ſeenefuld og kunſtig Haand blev til,
De for dit Sæde lægge ned
Og o! dit hele Rige er eet Smiil.
Det er, ja! Tidens Fylde
Det er. Hvad med prophetiſk Blik
Jeg ſaae paa Skiebnens Skiød,
Den ſkyldfrie Ynde ſamt det viiſe Gavn,
Jeg ſkuer nu i Morgenrødens Favn.

Da Tordner ved Din Fødſel priiſte
Og vidt forkynded' Dig,
For mit indvi'de Øie viiſte
Et ſindrigt Jertegn ſig:
Tre gyldne Hvedeſtraae fremſkiøde
Af Snee paa vilden Vang,
Og trende Blomſter, purpurrøde,
Af Færſkengreenen ſprang.

Mens Sydens Aande, blød og lunken,
Det barske Nord omfled,
I sød og syndig Veemod sunken,
Jeg Harpen klinge bed:
Da fierne Tiders Morgenrøde
Fremblussed' i min Siel,
Prophetisk sang jeg Furens Grøde
Og Hyttens trygge Hæld.

Landets Skytsgud

Fra Heclas Top, hvor røde Ildstrøm
Af iisstobt Munding springer,
Til hist, hvor i sit Solverfavn
Eidora Stæder holder,
Jeg farer hen med Stormens Flugt,
Og overalt jeg hører
Trefoldigt Fryderaab, og overalt
I Sneens lunkne Svøb jeg skuer
Den fødte Vaar, spædsmilende.

Farvel, o lykkelige Dania!
Farvel! Din Skytsgud synlig
Paa Froders gamle Sæde sidder,
Rask tagende til hvert et Værk
Mit lykkeligste Forsæt af min Siel.
Hvor Hunger paa uskiftet Straae
Det bittre Brød i Taarer dypper,
Mens Tidslen, Markens Konge, i Triumph
Sin uldne Krone rysker,
Og Neldekrandsen brænder
Om Nationens huule Tinding,
Did iler jeg i hastig Flugt,
Der jeg paa Sump og Heede skal
Med Ax og Blomster tegne,
O Danmark! dine grønne Egne.

Suk af fierne Myriader
Fra mit Norden kalder mig —
Dannerfolkets ømme Fader!
Jeg mit Septer rækker dig.

Byd over Norden,
  Vældig og god:
Frihed og Orden,
  Fylde og Mod,
Uhævnede Glæder,
Blufærdige Sæder,
Snildhed og Vælde
  Vil ved dit Smiil
Paa Sletter og Fielde
  Rundt blive til.

Schack Staffeldt.

Hymne.

Blus op til Morgenrode,
Du Nattens tætte Flor!
Yd paradisisk Grøde,
O vinterfavnte Jord!

Og du, dens Søn, dig pryde
Med blid og herlig Daad,
Af Livets Kilde flyde
Henrykte Engles Graad.

Han var og er Alfader,
Den store Aand, hvis Bliv
Gav Væsners Myriader
Dybt af hans Indre Liv.

Af tvende gyldne Skaaler
Han gyder Lys og Regn
Selv paa Saharas Baaler
Og Semlas Jøkelhegn.

Af tvende Urner gyder
Han Tid og Evighed,
Fryd fra hans Mildhed flyder
Og fra hans Viisdom Fred.

Thi lægge paa hans Alter
Natur som Krands sig hen!
Døe, liv! ved Sang og Psalter,
Døe! — vaagn hos ham igien!

Schack Staffeldt.

Sonnetter.

I.

Til Nemesis.

Skiebnens Datter, haard som den og kold
Staaende i Hellas's Tempelblænde,
Segnende dig Jordens Sønner kiende
Naar de glemme Maal og Maadehold.

Mødende Forvovenhed og Vold,
Vogter du Naturens Baneende:
Heele Folkeslag tilbagebrænde
Med chaotisk Opror fra dit Skiold.

Dybt, o Nemesis! jeg dig tilbeder,
Aandeverdnens store Ligevægt!
Dig, Uranias og Charis's Slægt!

Naar Du paa Beundrings Høie leder
I din Tomme Geniernes Færd,
Da den himmelsk Dyd og Ynde er.

II.

Vedbendet.

Høit ved Manddoms Egeporte, hvor
Pallas's Ægis skrammer alle Glæder,
Med en Dommers Aasyn Alvor træder
Hen for mig med morke Tankers Chor:
Hvad har du i kronet Daad og Ord
Knyttet seirende i Skiæbnens Kiæder?
Siig, skal Glemsel ruge eller Hæder
Som en Dag gaae op i dine Spor?
Hæder — raaber ieg og hastigt springer
Ud i Forsætblomster, Træet lig
Under Vaarens lunne Taagevinger.
Men, Melankolie! dit Vedbend' mig
Qvælende og tusindfold omsnærer
Og min Frugt i Fødselen fortærer.

III.

I en baiersk Kirke.

1797.

Aldrig Dydens Mod og Uskylds Glæde
Her for disse mørke Guder stod,
Som med slavisk kysset Marmorfod
Jordens Søn i Trælleangst nedtræde.
Fort i Ydmyghedens Skiændselskiæde,
Daanende i mystisk Angerbod,
Drømmende om Bødler og om Blod,
Segner han for deres Martersæde.
Overtroe, en Solformørkning lig,
Lig et Uveir, tung fra Kuplen hænger
Og paa Aanderne sin Skygge slænger;
Medens neden Tankeløshed sig
Svimlende i Skræk og Usands dreier
Og i Vanvids Labyrint udskeier.

IV.

Menneskebanen.

Hvergang jeg det Savnede opnaaer
Dog endnu jeg til det Bedre lytter,
Dag for Dag jeg Skranken fremad flotter
Og det Bedre indenfor den staaer.

Men hvor Hesper hist i Taage gaaer,
Skuer jeg Naturens Herculsstotter;
Som af Ælde satte hen, beskytter
Mod Prometheus's Afkom Guders Kaar.

Her ved Maal og Skranke Livets Bølge,
Hyllet ind i Occidentens Slør,
Faldende, i matte Slag hendøer.

Dog omsonst! Med alle Glæders Følge
Phantasien mildt den føre tør
Uden for til Salighedens Dør.

V.

Udsigt over Arnodalen fra Apenninerne.

1799.

Langt fra disse Egne Nød og Møie
Høste Graad af Vaarens hede Sved,
Her et Ocean af Frugtbarhed
Slaaer i høien Brænding Sangens Høie.

Aabner du for mit indvi'de Øie
O Natur! dit indre Virkested?
Dit Adyt, hvorfra paa Solens Fied
Du udgyder Millioners Nøie?

Hellige Almoder! du er her:
Disse Høie, dine Bryster, hæve
Sig med nok for alle Væsners Hær.

Bønner, Ønsker, Suk og Tak, som svæve
Blændede mod Orioners Skiær,
Daler — Kiedens første Led er her.

VI.

Til Egeria.

Viisdoms Nymphe, som paa denne Klode
Nattens Taushed himmelsk Vellyd gav,
Og om Numas Folkehyrdestav
Egens og Olivens Blade sno'de;

Styrkens vilde Kiæmper tamme stode,
Folkesind steeg frem af Selvheds Grav,
Alpenaten Roma med sit Krav
Som paa Torvet, paa hver Arne bo'de.

Kom fra Uraniders Stiernesal,
Nymphe, kom! dog ikke Romerinde,
Alsinds evig skiønne Ideal.

Da skal Jordens Millioner vinde
Krandse om Fornuftens Hyrdestav:
Fred gaaer frem af Enkelthedens Grav.

VII.

Den ſtørre Achill.

I en Ruin.

Enſomhed i Nelders brede Giord
Sidder taus paa de forladte Stier,
Medens Borgen ſig til Fald indvier,
Svobt i vilde Rankers tætte Flor.

I dens bruſtne Tinde Uglen boer,
Og mens Jord og Himmel rundtom tier,
Underjordiſk Ligſangs Melodier
Stiger op fra Sumpens Unkechor.

Her i dorſke Bolger ſig udfolder
Styxen lig, dit Væld, Melankolie,
Underverdnen ſpeiler ſig deri.

Dybt i det Betragtningen mig holder,
Hærdende mod meer end Sværd og Spyd,
Hærdende mod jordiſk Sorg og Fryd.

VIII.

Phantasos's Rige.

Her springer Hendelsen af sine Baand
Og meer end Skiebnens heele Almagt yder,
Her Liv og Død, her Qval og Glæde byder
O Phantasos! for dig hinanden Haand.

Med Jovis store Blik den drukne Aand
Æoner, i et Nu inddragne, nyder,
Thi alle Zoner, alle Tider gyder
Af omvendt Urne deres rige Laan.

Her hvirvles — kommer! — alle Glædens Kilder
I huule Bobler op, i yndigt Skum,
Til Haab og Minde, til Elysium.

Her Vanvid — bort! — i Labyrinther hilder,
Og Frygt og Anger hylende forvilder
Sig giennem Ørkener til Qvalers Rum.

Schack Staffeldt.

Fluen og Lyset.

Den lille Flue ikke Faren kiender.
Den Lyst at see paa Lyset er saa sød!
For nær den Stakkel flyver, og sig brænder;
Den flagrer, falder, og nu ligger død.

Jeg ligner selv for dristig lille Flue;
Jeg Chloes Øine længe drømte om.
Jeg vovede, dem alt for nær at skue;
Og i den stærke Himmelild omkom.

Tode.

De Følsomme.

Der i en Dameklub for ikke længe siden
en hidtil uhørt Strid opkom;
Anledningen til det man trættedʼ om,
var heller ikke liden;
thi just afhandledes Kapitelet
om Følsomhed, og hvem med Ret
iblandt dem alle — de var Ni —
den første Rang tilkom deri.
En Dame Ordet tog som saa:
"Da jeg engang i Vaar med Hatfiltsokker paa,
tør i min Kaabe svøbt — thi skarp er Foraars-
luften —

indaanded' i min Have Blomsterduften,
og henrykt som i Eden gik,
jeg det ulykkelige Indfald fik
mig til en Rosenbusk at helde,
da faldt et Blad med saadan Vælde
og Tyngde paa min ene Taa,
at jeg en Maaned knap for Smerte kunde
gaae."
"Jeg foler Deres Smerte, min Veninde!"
udbrod i Suk Clorinde.
"Hvad hended' ei mig selv for fem, sex Uger
siden?
(jeg ønsker, om jeg kan, at glemme Tiden.)
Dag ud, Dag ind jeg præker for min
Pige,
at jævnt og lige
hun paa min Seng de fine Lagen breder,
Saa om en Fold man der forgiæves leder.
Og dog er hun saa skiødeslos,
den flemme Tos!

en Aften ei hver Krølle at udslette;
ei tænkende paa dette,
jeg raskt mig lægger ned, og just
paa Folden træffer — knust
er strax et Ribbeen — hvad jeg maatte lide
tre hele Uger i min arme Side!"
"Ja, denne Verden ret er fuld af Plager!"
saa lespende Tamine Ordet tager.
Blandt tusind Ting, som mig forbittrer Livet,
(hvi blev saa megen Følsomhed mig givet!)
er dette een, mit Hoved er saa let,
saa omt — hvordan skal jeg udtrykke det?
at naar ei Haaret blier saa lige deelt,
der paa den ene Side kun et heelt
er meer end paa den anden, strax fornemmer
jeg det i alle Lemmer.
Og akkurat i Dag et Aar,
en nye, udannet Kammerpige

taer til den høire Side fire Haar
meer end til venstre, og — jeg bær ei
Ho'det lige
fra samme Øieblik.
Hun ogsaa strax, den Teite, Afked fik."

* * *

Til Prøve haaber jeg, det meer
end nok om denne Trætte er.
Men sig mig, Læsere og Læserinder,
hvem I til Daarekisten værdigst finder?

Christiane Koren.

Savnet.

Il valait mieux ne jamais goûter la felicité,
que la goûter et la perdre.
Rousseau.

Hvad er Livet, min Ven? flygtige Glæders
Runs,
Plagers blodige Vold. Hist udi Nøiets Spor
følger martrende Savnet,
følger evige Angers Vee.

Nyd! er Naturens Lov, skreven i Alles
Bryst;
den, henrivende, om, lydes, og skjænker
Qval.
Ak o Savn! du og fødes,
da naar Nydelsen frembragt er.

Venskab! hellige Ret, kiæreſt for Sorgens Søn,
evig varer Du ei. Savnets den lange Nat
bryder Baandet med Smerte,
I Adſpredelſens Slør indſvøbt.

Og du, vingede Barn! gjemt i den Skjønnes Barm,
du, ſom vugges ſaa blødt, ſlumrer ſaa ſødt og leer;
See fra Vellyſtens Leie
Savnets Smerter dig jage bort.

Mangen mægtig til Godt ſover paa Lyſters Duun
døv for Armodens Skrig. Dydernes huldе Ven
med ſin Attraa at hjelpe
ſavner Midlernes blide Lod.

Broder! hør kun Din Deel! Nyfødt du savner Alt;
Nyder Sommerens Fryd, savner Lyksaligbed;
staaer ved Henfarnes Bolig,
savner Ungdommens svundne Tid.

O! naar Savnet da er Menneskers sikre Lod,
Glædens evige Grav; ja da er det og vist,
bedre Intet at nyde
end at nyde, og savne saa.

J. Kragh Høst.

Den grønne Ridder.

I sit Harems Indre sidder
Albohazen * sorrigfuld,
Ved Saladofloden Bredder
Bleges slagne Maurers Been.

Don Alfonso høit paa Tronen
Sidder kongelig og mild,
Plukker Steenene af Kronen
Og til Løn uddeeler dem.

* Ikkun Navngivningen i denne Romanze samt det omtalte Slag ved Floden la Salado, i Midten af det fiortende Aarhundrede, mellem Portugiserne og den marokkanske Konges Hær, er historisk. Det Øvrige er en nordisk Qvist, podet paa en sydlig Stamme.

Først Don Pedro, Kongesønnen,
Knæler for sin Fader ned,
Ydmyg tagende mod Lønnen
I den deiligste Smaragd.

Derpaa Kongens Finger vinker
Don Gonzalez, ung og skion,
Dog hans Øie ikke blinker
Som den skiænkede Sapphir.

Lang og herlig er den Række
Som om Kongens Trone gaaer,
Ingen Hedningmagt kan bræcke
Denne Christenhedens Muur.

End Rubinen er tilbage,
Rød som Morgenrødens Vælb,
Og dens Værd er uden Mage,
Intet Tal udtrykker den.

Don Alfonso længe sidder,
Steenen brænder i hans Haand.
"Hvor er da den grønne Ridder?"
Raabe Alle ud som Een.

I det vilde Heltemode
Han ved Kongens Side holdt,
Indtil Kongedøden døde,
Falden paa hans grønne Skiold.

Skiult i Hielm og Pantser, viser
Sig den dybtbesædne Helt,
Hver hans stille Komme priser,
Ingen Avindsmand han har.

Hvorpaa Kongen ham tiltaler:
"Grønne Ridder, hvo du er,
Ingen jordisk Løn betaler
Livet, som jeg skylder dig.

Dog skiondt intet kan opveie
Mod den Gave du mig gav,
Tag imod mit bedste Eie,
Denne funklende Rubin!"

Men den grønne Ridder svarer,
Qvindelig hans Stemme er:
"Dybt i alle Kampens Farer
Søgte jeg en bedre Skat."

Alle studse vredelige,
Don Alfonso raaber ud:
"Ingen i mit hele Rige
Nu saa fattig er som jeg."

"Den Rubin, som eene ærer,
Lønner og henrykker mig,
Mæler Ridderen, den bærer
Du, o Konge! i dit Bryst."

I det samme han opskyder
Yndig-skamfuld, sit Visir,
Mens det giennem Salen lyder:
"Donna Blanca! Dronningen!"

Kongen ned af Tronen stiger,
Slutter hende i sit Favn,
Glæde er der i hans Riger,
Himmelen er i hans Borg.

Schack Staffeldt.

Den lille Fugl.

Mig synes at jeg fordum var
En lille Fugl, som glad og snar
Hensmutted' mellem Qviste;
Med Blomsterne jeg kom og gik,
Alt som det er smaae Fugles Skik,
Og intet meere vidste.

Jeg pikkede det gyldne Frø,
Jeg nippede af klaren Sø
Og kiendte ingen Kummer;
Ved Aftenrøden sov jeg ind,
Ved Morgenrødens første Skin
Jeg vaagned' af min Slummer.

I blomsterfulde Hvidtorn sad
Jeg tidt og nynnede et Qvad,
Som mig Naturen lærte,
I kunstlos Hiertemelodi
Jeg qviddrede Pipi! Pipi!
Og intet meer begiærte.

Og havde megen Glæde af,
At mig Naturens Godhed gav
Den nydelige Stemme,
Og hvis der ei var nogen til
Der havde hørt mit Tonespil,
Det ei mig turde græmme.

Men som jeg lokkede, jeg saae
Fra Qvist til Qvist i grønnen Slaae
En fager Mage hoppe,
Saaledes som i speilklar Elv
Jeg ofte havde seet mig selv
Fra Piletræers Toppe.

Da blev jeg dobbelt flink og fro
Og qviddrede foruden Ro
  Indtil hun bly sig nærmed',
Men hvad der siden foregik,
Det intet Øie skue fik,
  Thi Løvet os beskiermed'.

Om foie Tid hun blev saa sær
Og flaggred' stedse hen og her,
  Smaae Qviste at oplede,
Jeg troligen stod hende bi,
Om foie Tid hun hviled' i
  En yndig flettet Rede.

Dog stedse holdt jeg kiærlig Stand
Hos hende paa vor Redes Rand
  Og sang i tretten Dage,
Kun sielden helmed' jeg og floi
Med Jil hen over Dal og Hoi
  Og kom med Fro tilbage.

Og endelig, o søde Fryd!
Af Redens Dyb der kom en Lyd,
Som nye Glæder vakte,
Og trende røde Munde, liig
Halvaabne Rosenknopper, sig
Mod mig i Været strakte.

Vi madede de kiære Smaae
Og førte dem fra Slaae til Slaae,
Da nærmede sig Tiden:
Snart fløi de Yngre os forbi,
Farvel! farvel! Pipi! Pipi!
Vi saae dem aldrig siden.

Derpaa faldt Slaaens Blade af
Og jeg drog over Land og Hav
Til fierne Blomsteregne:
En Rad af Somre var mit Liv,
Thi Solskin, Blomster og en Viv
Mig ventede allevegne.

Schack Staffeldt.

Martsfiolen.

Ynglingen.

Velkomne Bud fra Fryd og Vaar,
Naturens førstefødte Spæde,
Som hist i Græsset eene staaer
Til alle bløde Hierters Glæde:
O Martsfiol! jeg plukker dig,
Og intet skal forhindre mig.

Martsfiolen.

O nei! lad mig i Vinden her
Bortdufte mine skiulte Dage,
Til de blaae Søstre ere der,
Da kan du jo os alle tage,
Men lad mig nyde Livet, før
Jeg ak! igien det tabe bør.

Ynglingen.

O lille Blomst! du rører mig,
Men veed du vel, hvorom du beder?
O kiendte du den Lod, jeg dig
Med Elskerømhed tilbereder,
Du aabned' fro din grønne Knop
Og løfted' dig paa Stilken op.

Thi hvad ei nogen haabe tør,
Det skal dig Celia tillade:
I hendes Barm, bag kydske Slør,
Skal du opløse dine Blade,
Misundt af Menneske og Gud,
Du der skal aande Siælen ud.

Hun er saa from og blyg som du,
Den første Blomst i Solens Rige,
Og dog hun veed det ei endnu,
Skiøndt tusind Elskende det sige:
Ved hendes Øie og dit Blad
To Søsterskæle skilles ad.

Martsfiolen.

Saa pluk mig da, og lad mig sødt
I hendes Barm udaande Livet!
Ikkun til Jorden blev jeg født,
Men Himmelen er Døden givet,
O pluk mig snart og viid, jeg er
Gienfødt, ad Aare atter her.

Digteren.

Den rørte Yngling Blomsten brød
Og taus sin Celia den bragte:
I hendes Barm den i sin Død
En Martyrhelgens Vellyst smagte,
Med Veemods Dug, som perled' hen,
Kun i et Nu opholdt hun den.

Schack Staffeldt.

Til Seraphine.

Med fugtig Purpurvinge stiger
Af Havet den forhadte Dag,
Det billedfulde Mørke viger
Med Drømmes salige Bedrag.
Jeg atter vaagner op, og atter
Forbander Lysets gyldne Vælde:
Kun Stiernehimmelen indfatter
Mit kongelige Billedhæld.
Naar liig et Noer, Naturen blunder
Og Stierner om dens Vugge staae,
Da, Seraphine! skeer et Under,
Du til din Elsker dale maae.
I sødtberuust Indbildning eier,
Hvis nogen eie kan, jeg dig,

Thi ingen Sandheds Pragt opveier
Mod den guddommelige Svig.
Med al sin Tryllemagt paatager
Sig Phantasien din Gestalt,
I den hun selv Natur bedrager
Og Elskov indtil Alt i Alt.
Dit er det Favn, som sig udstrækker,
Din Mundens sprukne Rosenknop,
Dit Kysset, som almægtig trækker
Af Dybet livets Springvæld op.
Lad Fatum fnyse, at det skeede!
Frit er de indre Kræfters Spil:
Min Lykke hænger i dets Kiæde,
Og o! til Trods for det er til.
Det mellem Ting og Billed' grunder
Omsonst sin haarde Demantmuur:
Mit Hiertes Troe fremtryller Under,
Det indre Billed' er Natur.
Og af min Barm kan ingen rive
Det dybtfornumne Hæld: Det er!

Naturen intet meer kan give,
Og Skiebnen eier intet meer.
Thi, Seraphine! stands at stride
Mod Elskovs Magt, som vælner mig:
Lad Solen end min Lykke vide!
O vær dit Nattebilled' liig!
Hvi vil du stolt og strænge dig hylle
I al din Høiheds kolde Skiær,
Og dog igiennem det fremtrylle
Hvert Hiertes ømmeste Begiær?
Nu herlig, som Olympens Here,
Du æsker Ærefrygt og Bøn,
Nu sød og yndig, som Cythere,
Forjætter Elskovs sidste Løn.
Skal tvende Kræfter i mit Indre
I varig Kamp fortære sig?
Ti bedede' vær enten mindre
Opheiet eller elskelig.
Synk ned til mig! Jeg kan ei stige
Til Spidsen, hvor du herlig staaer;

Synk ned til Elskovs Kongerige,
Hvor Lighed jevner alle Kaar.
Vær ikke længer en Gudinde!
Hør kun dit eget Hiertes Bud!
Bliv, Herlige! bliv til en Qvinde,
Da vorder Sangeren en Gud!
Thi dog kan ingen Magt unddrage
Dig mit almægtige Begiær:
Hvis Savn ledsager mine Dage,
Om Natten er du atter der.

Schack Staffeldt.

Smaadigte.

I.

Bøn til Ove Malling.

Malling! jeg nyligen fandt en Yngling sukkende tælle
Navn efter Navn bag i Din Bog om Medborgeres Daad;
"Over fem hundrede alt — og jeg ikke een iblandt disse!"
Malling! giv ham et Blad i Din fornyede Krands!

II.

Spejlskjønhed og Karakteerskjønhed.

Skjøn er den spraglede Vaar, der pranger
med duftende Blomster!
Skjønnere, naar den derhos lover mig
qvægende Frugt!

III.

Til Frue O. under Prøve-Aftrykket af hendes Faders Kobberstik.

Skyggen finder Du her af en elsket og elskelig Fader —
Skue Dit Billed i ham — Skue hans Værd i Dig selv.

IV.

Gyngebrettet.

Som paa det troloſe Bret to ſprettende
Poge ſig gynge —
Luften omſuſer nu hiin — denne nu ſyn-
ker i Stov;
Saaledes gynge Deſpoten og Trællen — det
værdige Par — ſig;
Byt deres Stilling og ſee: Træl og De-
ſpot ere eet.

V.

Philoſophens Apologie.

Sandhed han tolker og Frihed — hvi ſkjelder
Du ham da? — "Han feiler" —
Viid, han ſom jeg, og Du ſelv over ſin
Menneſkeret.

VI.

Efter Bembo over Raphael.

Denne hiin Raphael er, ved hvis Kunst
Naturen befrygted'
Sig overvunden at see — og ved hans
Død selv at dø.

VII.

Sokrates's Bøn.

Giv os det Gode, hvad enten vi bede derom eller ikke!
Afvend, o Gud! alt ondt, end om vi bede derom!

VIII.

Efter Plato.

Viis mig en Træl, der ikke har Blod tilfælles med Konger,
Viis mig en Konge, der ei stammede ned fra en Træl!

IX.

Sjælens Treenighed.

Trende vidne i Sjælen: det Skjønne, det Gode, det Sande!
Hjerte, Gemyt, eller Aand er Din treenige Sjæl.

X.

Frihedstræet.

Frihedstræet tilforn blev pleiet af Britter alene —
Roden i Bretland end staaer — Galninger splitted' dets Top.

XI.

Lyksalighed.

Bygger vel Storken sin Rede paa Mollens Vinge — hvi bygger
Du din Lyksalighed da taablig paa Menneskegunst?
Kun i dit indre Jeg Du finder de høje Akkorder,
Som paa din Prosa strøe lutret og sand Poesie.

XII.

Det poetiske Ekko.

Sød er Klangen af Mejerens Jern i den
svolmende Kornvang,
Naar det ved Lerkernes Sang sidder i strut-
tende Rør;
O! men tredobbelt sød for min Aand er den
højere Gjenklang
Af det harmoniske Slag i hans indviede
Barm.

XIII.

I Anledning af et Ordsprog.

Lang er Kunsten og Livet er kort, saa ly-
der dit Ordsprog —
Hvad er dog Livet, hvis ei Kunst gjør det
heldigt og langt?

XIV.

Høimod og Ædelmod.

Stor du er, om med Veldaad du ærligen
møder din Fiende,
Større dog, hvis du derhos gior ham
din Velgjerning værd.

XV.

Paa en Faders Spørgsmaal, hvad han skulde lære sin Søn.

Lær ham at vorde lykkalig ved Lidet, og dydig ved Meget;
Lær ham at dø som frie, heller end leve som Træl.

XVI.

Til Forældrene Schow
ved deres eneste Datters Død d. 10 Mart. 1804.

Græder, nedbøjede Par! den skjønneste Blomst i Jer Have
Faldt i sin favreste Vext, mejet af Alherrens Bud!
Græder — thi ak Eders Haab, Eders hulde og eneste Datter
Favner ei Faderens Knæe, tryller ei Moderen meer.
Blid hun leegte med Livet, og smilte hver Morgen imøde,
Var sine Kyndingers Lyst, var sine Slægtningers Fryd.
Græder — vor Dødelighed har ingen skjønnere Perler,

Skjønnere Medgift ei selv Elskendes Ømhed end Graad;
O! men mindes derhos, at den ømmelig elskede Plante
Blomstrer nu tryg i et Land, som ei bedugges af Sorg.

XVII.

Den gamle og den nye Philosophie.

Sokrates Philosophien fra Himlen nedkaldte paa Jorden;
Højt over Skyen igjen Kantlinger skrued' den op.

G. H. Olsen.

Til Danmarks Frederik og Marie.

(for det borgerlige Artillerie-Korps den 7. April 1802.)

Hør Folkets Røst med Jubler blandes
o Frederik! velsigner Dig,
Det elsker Dig i Fædrelandet,
og Fædrelandet udi Dig;
Du Nordens første Mand — dets Haab,
Du signes højt med Jubel-Raab.

Marie! Nordens Huldgudinde,
Du vore Hjerters blide Lyst,
vor elskte Fredriks troe Veninde,
hans ofte mørke Dages Trøst;
Kue Dannerfolkets høje Fryd,
dens Tab er Glædens Jubellyd.

Marie! Spædes Læbe stammer,
thi Mødre lære dem Dit Navn,
det mindes mellem Elskovs Flammer,
det mindes udi Venskabs Favn,
det evig mindes, elskes skal
paa Norges Field, i Herthas Dal.

"Hvert Held, hver Fryd, som Eder møde,
"I føle, nyde, glædes ved,
"og, ak! naar Eders Hjerter bløde,
"da bløde vore Hjerter med."
Saa lyder det med samlet Røst
fra Elben intil Vardøes Kyst.

O! det er skjønt, naar Fyrsten slynger
om Folket trint sin Faderarm;
o! det er skjønt, naar Folket klynger
sig trint om Fyrsten troe og varm;
o! det er skjønt, naar Broderaand
omvinder dem med Samdragts Baand.

O sligt et Folk kan aldrig tvinges,
stolt haaner det hvert fremmed Baand;
thi Retfærds Sværd for Landet svinges,
liig Almagts Torden, af dets Haand;
fast staaer det Folk, liigt Dovrefield,
thi eet er Folks og Fyrstes Held.

J. Rehling.

I en Stambog.

„At Livet er kort!"
Saa høres vi Mennesker daglig at klage,
og dog vi saa sielden vil stræbe at jage
dets Fiender bort.
Bekymringer, Nag, og tidt selvgiorte Qvide
som oftest staaer, væbnet til Mord, ved vor Side.

Ven! Held dig, som nød
med Oldingens Viisdom din Vaar og dens
Glæder!
Sødtsmilende Sommeren mod dig fremtræder.
Held dig, du adlød
hvad Pligten og Hiertet eenstemmige byde!
Held hver, som med ukrænket Roe dem kan lyde!

Christiane Koren.

Under Augustas Billede.

Ungdom og Ynde og Uskyld — de Himmel-
ske — Kunstneren samled'
i Farvernes venlige Glands, og, Pige!
Dit Billed det blev.

J. Rehling.

Elskovsridderen.

Romanze.

I Castilien fremspiller
Tajofloden's Kildeverld,
Over kostbar Guldsand triller
Den i Myrteskygger hen.

Giennem Kongeriger flyder
Tajofloden, dyb og bred,
Fiernt den sig i Havet gyder,
Intet Die seer den meer.

Dog naar Alcantara's Fruer
Paa Guldrammen dandser hen,
Og i Himlens Speil nedskuer,
Tajofloden skionnest er.

Dog hvor langt den end tør flyde,
Gaaer dog hine Heltes Roes,
Som paa Bredden Lantser bryde,
Meget videre end den.

Blant de skionne Fruer straaler
Skionnest Donna Celia,
Og med Don Belardo maaler
Ingen sig i Tapperhed.

Kampens Perler paa hans Pande
Og dens Rose ved hans Bryst,
Don Belardo gaaer at stande
For den skionne Celia.

"Fremfor Alcantara's Sønner
Bær jeg Priis i digtet Dyst,
Dog mon noget Helten lønner,
Uden Moens første Kys?"

Men med velfortiet Glæde
Svarer Donna Celia:
"Ei saa let som gylden Kiæde
Vindes Alcantara's Møe.

Maurers sorte Konge skatter
Meget høit et sieldent Træ
Fuldt af bristende Granater —
En af dem du plukke maae."

Flux han samler sine Brave,
Til Alhama flyver han,
Bryder ind i Kongens Have,
Staaer igien for Celia.

Ydmyg sine Knæ han folder,
Ydmyg seer han for sig ned,
Medens han et Guldfad holder
Med Granada's Purpurfrugt.

Længe hun paa Æblet skuer,
Frygtende sit eget Smiil:
"Mon ei meer Rubinen luer,
Høit i Kongens Turban sat?"

Flux han samler sine Kiække,
Til Alhama flyver han,
Sværdene de Vantroe vække
Af den dove Midnatssøvn.

Men omsonst de sig forskantse
I den sorte Konges Gaard,
Don Belardo med sin Lantse
Løfter Kongens Turban af.

Og den omme Kæmpe atter
Knæler ned for Skionheds Magt,
Rækker Alcantara's Datter
Maurekongens største Skat.

Dog hun skiuler Smiil og Noie:
"Lyst og Pragt er mig forhadt,
Aldrig lukker sig mit Øie
Under Sovnens Finger til.

Maurekongens Datter spiller
Uden Lige paa Guitarr,
Smilet glimter, Taare triller,
Sovnen kommer, naar hun vil."

Sine Stridsmænd, sine Frender,
Tusind Giæve samler han,
Og paa nye tilbagevender
Usortrøden, kiæk og fro.

Og alt seer den slinke Ridder
Maurekongens hvide Leir,
Hvor Aarvaagenheden sidder
Ved den tidt opblæste Ild.

Fierntfra Maurekongens Datter
Ham fortryller med sit Spil:
Knap hans sleve Haand omfatter
Sværdets større blevne Greb.

Dog hans Elskov ham besæler,
Kiæk og klog han skuer rundt,
Derpaa Bannerne fordeeler
Og mod Kongeteltet gaaer.

Mosleminerne paakalder
Deres døve Gud omsonst:
Leiren brænder, Kongen falder
Og Zaide føres bort.

Don Belardo taus fremtriner,
Liig en Morgen, rød af Blod,
Meere Blu i blide Miner
End i Hiertet Mod og Kraft.

Ridderlig han Fangen fører
Hen for Donna Celia,
Og med nænsom Haand afslører
Hvad Granada aldrig saae.

Men den Ømmes Taarer trille
Paa den sorte Piges Kind:
"Ei du mig i Sovn skal spille,
Ved mit Bryllup spiller du."

Schack Staffeldt.

Elskov og Andagt.

Naar Vaaren Himmelen oplukker
Og alt det Skiønne kommer ned,
Jeg Dalens første Blomster plukker
Med haabefuld Frimodighed;
Derpaa jeg til en Krands dem binder
Mens mangen Taare triller hen,
Dog ak! jeg aldrig Modet finder
At række Seraphine den.
Jeg sidder under Buskens Skygger,
Hvor Hannen glad og kielent slaaer,
Mens Hunnen pæne Rede bygger
Og villig hver en Lyd forstaaer:
Jeg ogsaa mangen Sang istemmer,
Som tolker Hiertets ømme Trang,

Men naar jeg Hende seer, da glemmer
Jeg ak! igien min bedste Sang.
Hvor mangengang har jeg ei meenet,
Hun ikke var af jordisk Æt,
Saaledes blev jeg tidt forsteenet
Ved hendes Aasyns Majestæt:
Da vilde jeg andægtig falde
For al den kolde Høihed ned,
Og hende kun i Bon paakalde
Med bævende Ærbødighed.
Men naar da hendes Smiil oplukker
En himmelsk Udsigt af Behag,
Da jeg til kielen Sang udsukker
Igien hvert fængslet Aandedrag.
Da brister alle mine Lænker,
Som Stormen er jeg stærk og fri,
Jeg hvert et Værk som mueligt tænker,
Alt herlig ved mit Sværmerie.
Da vil jeg snoe Naturens Ynde
I hendes stolte Verdenspragt,

Og i min bedste Sang forkynde
O Skjønhed! Elskov! eders Magt.
Men pludselig igien formørker
I hendes Smil sig Haabets Glands,
Ei mere Elsker, ak! kun Dyrker,
Jeg frygtsom skiuler Sang og Krands.
Og saa jeg mellem Elskov svæver
Og mellem Andagt hen og her,
Jeg neppe elske tør, da bøver
Jeg ned, og kun Tilbeder er.

Schack Staffeldt.

Til Naturen.

(I Juni 1804.)

Dig bebuder min Sang stedse, naar Solens Kys
Høit fra Himlene ned brænder og elskovsvarmt
Livets Roser fremaander
Paa din sneehvide Kind, Natur!

Dig omspænder mit Blik ei med sin Ørneflugt,
Og din Herlighed er Tankens unaa'de Maal,
Men mit Hierte dig kiender
Og Almoder paakalder dig.

Der hvor Gisningen døer, høit fra din Stiernekrands,
Dybt til Guldaarens Ring rundt om din Ankel snoet,
Ikkun Hiertet ledsager
Dig i endløs Udvidelse.

Barnlig nærmer jeg mig, moderlig smiler du,
Lig bestraalede Blomst, aabner mit Hierte sig
Og mod Himlene stige
Vemods-Taarer af Dydens Væld.

Uskylds salige Fred aander du i min Barm,
En guddommelig Ro binder hver fredløs Kraft,
Og jeg er saa lykkalig
At jeg ikke kan være fro.

Fuglen sødere slaaer, siddende paa en Blomst
I din kielende Haand, end Homeriders Chor
I Heroernes Haller,
Thi jeg aldrig misunder den.

Elven skionnere sig velter blant Riger frem,
Lig en signende Gud, stor i hver Gave kiendt
Den mod Bredden henbærer,
End det vældige Helteliv:

Thi naar Nygtet derom sidder paa Solens
Vogn,
Af min synkende Barm Tillid udsugende,
Vil jeg Mængden adspørge,
Om jeg ogsaa er lykkelig.

Frels fra Samlivets Qval mig i dit Eterfavn!
Lad mig barnlig og blid, legende ved din Fod,
Blomster sanke og tænke
Meer ved dem end mit Øie seer!

I din Ynde og Pragt lær mig at skue dig!
I dit inderste Liv lær mig at føle dig!
Dig, den Eviges Skionne
Billedstøtte med Liv og Lyst!

Eller tør jeg maaskee, Blomstrende! kalde dig
Foraarsknoppen, hvoraf Aneisers Verden skal
Som en Alblomst frembryde,
Alt i Himlen og den i Alt?

Høi Betydning, Natur! er i dit Stierneblik,
Fuldt af Anelse er Pulsslag og Aandedrag,
I dit dybeste Indre
Cirkler Guldtidens Aarer hen.

Naar det modnende Aar gloder ved Solens Varm,
Mens Bevægelsen selv blunder paa Vippens Pynt,
Evigheden oplader
Sig i hvilende Sommerdag.

I melodiske Væld Aander udtrykke sig,
Storm fra Skyerne gaaer, Gudernes Sendebud,
Dine susende Templer
Ere fulde af helligt Liv.

Naar ved Solgudens Kys, brændende paa din Varm,
Blomsterstælenes Chor stiger i Offerduft,
Du mig giver at høre
Deres salige Svanesang:

"Sol, du straaled' os ud, drag os igien
til dig!
Du, vort Udløb og Væld! Straaler af dig,
vi steeg
Ned til Jorden og hylled'
Os til farvede Blomster ind."

Da opløses mit Liv, indre Natur! i dig,
Paa Uendeligheds Havblik forgaaer mit Selv,
Kun i Verdenens Hierte
Slaaer mit elskende Hierte med.

Schack Staffeldt.

Elegier.

I.

Ewald.

Ewald, naar dig jeg mindes, da morknes mit Øie med Taarer.
Rosen med nagende Orm spæd paa en Hede jeg seer,
Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnskye
Skienkte den sparsomt kun enkelte, qvægende Stænk.
Kroget da skiød den sig frem, halvvisnet den bukked' mod Jorden;

Endnu dog uskadt en Knop stod paa forlor-
rede Stilk.
Nornen i sølverbølgende Klædebon foer
over Heden,
Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem
Tidsler at staae
Klar, med et Smiil; da brat stod i Øiet
en funklende Taare,
Taaren paa Knoppen nedfaldt flux — og
den aabnede sig,
Og til Forundring en Rose sig herlig ud-
folded' i Purpur,
Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige
Skiær.
Venlig i Ungdoms-Glands sig hæved' en
blussende Yngling,
Smidig den skinnende Lok vandt sig om
blankeste Staal;
Elskovsvarm han sukked', han sang sin
brændende Længsel,

Sank saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod
atter paa nye.
For den nordiske Zeus den herlige Sanger
Gud Braga
Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med
blussende Kind.
Odin saae den og smilte, der trilled' paa
brunlige Kind Graad,
Aldrig man græde ham seer, kun naar
han mindes sin Son.
Harmfuld vendte han sig til Nornen, og
vredt lød hans Stemme:
Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spi-
ren nedtraadt?
Hvi har du dræbt det sindrige Blik med
Smerte, og blændet
Det med Bladguldets Prunk, slukt det i
Samtidens Dunst?
Havde han ikke fortient, at du bortrev det
dæmrende Forhæng

Fra det ærværdige Nord, viste ham det i
sin Kraft?
Med sine hellige Sagn og Sagnenes store
Betydning,
I sin uborgede Glands og Ejendommelighed?
Sielden og stor var hans Aand, du lænked'
de udstrakte Arme,
Herlige Toner dog tidt lød fra forstemteste
Streng,
Ret som Ydun han sad i Jothunheims gol-
deste Fieldkløft,
Fængslet, med Taare paa Kind, Æblerne
skiult i sit Skiod.
Braga! den Balder, som huld i Ewalds
Rose fremblusser,
Er min Balder vel ei, men ejendomme-
lig hans!
Lad da din blomstrende Hustrue med snee-
hvide Hænder en Egkrands
Vinde kring Issen, som Sorg langsom til
Jorden har tyngt.

Slige var Alfaudurs Ord, og usynlig for
staarblinde Mængde,
Men dog synlig for dig, vandt hun din Tin-
ding en Krands;
Sprængte den venlig med Dug, for at kiøle
din brændende Pande.
Qvæget da i hendes Arm sank du og udgav
din Aand.
O betydningsfuldt var dit Liv du salige
Martyr,
Stærke Laocoon! med det omsnorede Bryst.
Stor var Slangen og grum, som omspænd-
te de kiempende Muskler,
Midgardsormen det var, Jordens omrin-
gende Qval.
Hellige Skiald! din Død var Baldurs;
den grusomme Skiebne
Slukked' i taagede Tid Fromhedens reneste
Ild.

II.

Høsten.

Atter hid nærmer du dig, du Olding, saa bleg og vemodig,
Blid ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige Gang.
Stormen i Lokkerne graae, omsnoede med visnede Bladkrands,
River fra Issen dem ned, hvirvler dem rundt om din Fod.
Venlig som Dug en Taare, saa selvklarflydende langsom,
Funkler i Øiet en Stund, triller paa indfaldne Kind.
Ensom Løvsal bladløs dig vinker til qvægende Hvile.

Himlen, som nylig var graae, skifter sin nat-
lige Skye,
Maanen med sølverne Horn fremfunkler bag
revnede Forhæng,
Breder sit doende Skin over den gule
Natur,
Smiler saa mat og vemodig til dig, som
henstirrende slætter,
End af de seneste Løv, Issen en grønbladet
Krands.
Høst du er Solvmaanens Ven! Hvad har
I Oldinger begge
Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at
betroe?
Taler I vise Gubber om bedre, om skion-
nere Tider?
Ak da indlad og mig! Kier er slig Tale
min Siel.
Gustne, nedbøiede Mand! Kier var du al-
tid mit Hierte.

Nattevandrer og du! med det bedrøvede Blik.
Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Rosenkind og med Issen
Martsviolomslyngt, Blikket som Morgenens Glød.
Men som en Engel fra Gud i salig og sielden Begeistring
Staaer for den skuende Siel, saurt i dens reneste Nu,
Hiertet da bankende slaaer, og sig Armen strækker med Tvivl ud
For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst,
Snart, som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunstkreds,
Udi sin skionneste Glands svinder han da for dit Blik;
Saa den rødmende Vaar! Med svævende Fied gaaer hans Vandring

Giennem det taagede Nord, til sit klart
omstraalede Hiem.
Stakket han hviler kun her i den nys op-
livede Eglund,
Blomster trindt om sin Fod, Elskovslyren
i Haand,
Skingrende Sangerske fro omflagre den
hvælvede Tinding,
Guldgaul vægtige Lok bølger for duftende
Vind,
Tyndt omringet han staaer af Piger og
barnlige Gubber,
Enkelte Ynglinger med; Mængden ham
kold gaaer forbi,
Kalder ham haanligt et Barn, som sin Tid
henødsler med Leeg kun,
Skiøndt i livsaligste Glands dødkolde Jord
han har klædt.
Hurtig han reiser sig da fra den blomster-
spraglede Græsbænk,

Upaaskionnet, useet, smiler han Vemod
og gaaer,
Fulgt af Zefirernes Hær og af Blomster og
svungende Fugle,
Let, som en Purpursky svinder og døer
i det Blaa.
Ak! paa en længere Vaar, paa Histo-
riens er han et Billed,
Aarlig et kort Monument om den henvis-
nede Tid.
Anelser bringer han født i min Siel, de
slumrende Kræfter
Vækkes og yttre sig, ak! høist — i en bræn-
dende Sang.
Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine
Drømme,
Skotter med Sideblik kun til det nærværen-
de Liv,
Saa den mystiske Dreng, som en fromt
henilende Pilgrim,

Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og flyer.
Engstlige Misforhold! — O Høst! midt dvælende Gubbe,
Kryst din vemodige Dug kiølt i mit brændende Saar.
Alt har din travle Hustrue, bekymret for vinterligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt ved din Stav nu, bestiger du skaldede Gravhoi,
Stirrer du taus og blid hen paa den visne Natur.
Solen er dalet i Hav, tort hvidsler det spraglede Løvværk,
Aabent det skielver saa koldt, streifet af Straalernes Skin.
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm ved den hvælvede Baggrund,

Triner nu glandsfuld frem, med sine drikkige Blik.
Olding, o tryk til din Barm den berusede drømmende Digter!
Grækernes Kraftliv svandt, som deres herligste Kunst,
Nordens Sværd dybt ruster i Graven, og Harpen er brusten.
Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne kun,
Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet i Taage,
Svæver i Maanens Glands over den rygende Dal.
Kom da Ossian, kom! I Nattens Favn ved dens Lysning
Vil jeg svimle med dig, ak for at glemme Homer.

A. Ohlenslæger.

Anden Aprils Minde.

Huult rulled' Kampens Torden nær
og spaa'de Liig,
kamplystne Snækkers morke Hær
udfolded' sig;
en hellig Tempel-Taushed laae
paa Hav og Land
og sagte trilled' Bølgen blaae
om Danske Strand.
Men Danmark stod færdig til Kampen.

Nu skreed de frem — nær — nærmere!
Op! Kampens Søn!
Da tordned' det tre gange tre
med hule Drøn;
Ha! det var Dan, der hvirvled' Død
mod Fjenders Barm,
der Snækkers stærke Ribbeen brød,
der lynte Harm.
Thi Danmark stod modig i Kampen.

Nu strømmed' Blod, nu buldred' Kamp,
nu Helte faldt,
og svømmende Vulkaners Damp
indhylled' alt —
kun Kampens Lynild glimted' rød
med Tordenbrag,
og skumhvid Bølgehær sig brød
mod knuste Vrag.
Urokket stod Danmark i Kampen.

Om stolte Fiender tronte Død —
Død paa hver Stavn,
trint om dem rulled' Bølgen rød
med Liig i Favn;
Da sank de Stoltes Overmod,
ned sank hver Arm,
og høit det lød blant Kamp og Blod:
"stands, Dan! din Harm"
Med Hæder stod Danmark i Kampen.

"Vi slog for Fred", var Danskes Ord,
"med Fred I gaae,
"men gjest ei meer det Folk i Nord,
"det veed at slaae;
"vi løfte kun det røde Skjold
"for elskte Land,
"men trodse da hver fiendtlig Vold
"til sidste Mand".
Med Hæder gik Danmark af Kampen.

Nu tier Kampens Tordenlyd,
dens Rædsler flye,
nu blomstrer Fred, nu jubler Fryd
i Palmers Lye,
nu sikkres Handelskjølens Gang
til fjerne Strand,
nu toner Leens muntre Klang
i frelste Land.
Thi Danmark tilkjemped' sig Freden.

J. Rehling.

Morgenfantasie.

Hør Nattergalens sidste Slag
i Eges grønne Lund!
See! hisset Maanen bleg hendøer,
see! Solen vakt af korte Blund,
indsvøbt i lette, klare Sløer,
paa Buen redlig, kugelrund
fornyet Kjøn at vise sig!
See! Larven, der i Gaar var Lig,
fra grønne Blad sig hæve,
som Sommerfugl at vise sig,
hen over Enge, Soer svæve.
See! Duggens Draaber klare tindre

paa smalle Græsstraae sagte bøve!
See! Knoppen, der i Gaar var mindre,
i Dag at børe Rosen rød!
at aande ud en Luft saa sød,
og ældre venlig kvæge, fryde!
Hør Bækken med fornyet Vælde risle,
og Tussen hoppende fremvisle
sin nye Glæde, nye Kraft!
Hør Lærken, der til Himlens Blaa sig svinger,
i Triller ud med nye Velklang bryde,
og gamle Bøges Susen,
som melodisk klinger,
og Fossens hvide Brusen
mod udhulte Stene,
og Druens rigt besatte Grene,
saa bugnende af Styrkens Saft!
See! Blomsterne paa Dødens Høje
for Vestenvinden de sig bøje,
men reise sig med Dydens Styrke
som den fra Gravens dybe Mørke!

Hør Bonden hisset frodig synge!
See Oldingen med hævet Bryst
sin Gud med tavse Læber takke,
og Søemanden paa lave Smakke
saa styrket over Bølgen gynge!
See! alt! alt! aander Liv og salig Lyst!
Ikkun mit, mit elskende Hierte
opvaagner til sin gamle Smerte
med den ny frembrudte Dag! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Digte.

Efter det tydske.

I.

Den digtende Dreng.

Romanze.

Ej fly du Amor!
min skjønne Søster!
Ej fly du Amor!
han naaer dig dog!

I Haven lugted' jeg til en Rose,
udi hvis Blade
den Lille sad!

Med Rosens Dufte,
de søde Dufte!
som mig fortryllede,
inddrak jeg ham!

Jeg stakkels Fange,
hvem kan mig raade?
Nu i mit Hoved
han Herre er!

Og denne Vise,
som han saa lille,
og denne Vise
er alt af ham!

2.

Thamire til sit Rosentræ.

Mig min Elskede har lovet,
da med ham jeg blev trolovet,
naar du blomstred' frem,
da til mig at komme hjem!
Denne Tid den er frembrudt,
Rose! og jeg er alene! — Dog vel ej for-
skudt? —
Hulde Datter af Cythere!
skaan, ak! skaan min Elskers Ære!
Og hvis mig du skaane vil,
o! da luk dig! luk dig atter til!

3.

Amors List.

"Jeg saaret da skal dræbes,"
"og den, som mig har saaret,"
"skal end usaaret leve,"
"for mine Saar at spotte?"
"Du er ej Gud, Kupido!"
"hvis denne stolte Nymfe"
"ustraffet mig skal spotte!"
Nej! svared' mig Kupido,
men sidder ej et Klæde
om mine Øine bundet,
kan jeg da hende saare?
Løs du fra mine Øine,
saa vil jeg hende saare!

Jeg hurtig i min Uskyld
vil løse fra hans Øine;
da mig min gode Dæmon
ved Øret tog og Klogskab
dybt i mit Hjerte præked',
som jeg forstod og sagde:
"Jeg løse fra dit Øie,"
"du mægtigste Bedrager?"
"Fra dine Øine løse,"
"at see du kunne Nymfen,"
"og derpaa hende saare? —"
"Du saae da ogsaa Nymfen"
"saa skjøn som jeg seer hende!"
"Jo! Nymfen da du vilde"
"for dig alene saare!

J. J. Albrecht Schønberg.

Turtelduen.

Efter Lidner.

Turtelduen foer tilbage
til en om og trofast Mage
med et Myrteblad i Mund.
Kjerlighed saa hurtigt førdte
Vingen, da han Magen hørdte
kurre i den fjerne Lund.

Glenten sig med snelle Vinger
ned fra hvalte Bue svinger
og den stakkels Due taer.
Duen blot — langt fra at klage —
sagde: lad mig Afsked tage
med den bedste Ven, jeg har!

Lad mig takke for de Glæder
jeg paa disse kiendte Steder
ofte nød i hendes Favn!
Lad mig Myrten give hende,
under Kysse Livet ende,
sukkende den Elsktes Navn!

Glenten svarer: jeg dig folger
og blandt Buske jeg mig dolger,
fly! din Villie skee i Ro.
Men da Duen Halsen strakte
og til Magen Myrten rakte,
tog dem Glenten begge to.

* * *

Elsker! huft, dit omme Hjerte
Viisdom altid styre bør!
Ofte den, som her i Livet
dig har al din Glæde givet,
du af Ømhed med dig føer
i et Hav af Smerte! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Ved en Dannemands Hvilested.

"Som Orkanen over Dovres Fjelde
"vandrer mellem knuste Graner frem,
"o! saa vandrer Døden i sin Vælde,
"tungtbevæbnet gjennem Livets Hjem."

"Sundheds Rose ved dens Komme blegner,
"Styrken synker for dens Aande hen,
"Dydens Yndling for den Stærke segner —
"flygter til sit Hjem — til Himmelen."

"Og hvor Død paa Livs Ruiner træder,
"lyde Savnets Klager i dens Fjed —
"Enken ved den Elskedes Gravhøj græder,
"Venskabs Taare synker paa den ned."

"Ogsaa her vemodigt Taarer flyder,
"Hvilens Søvn en Ædel sover her;
"intet Marmor tolker Mandens Dyder,
"ikke Skjaldens Sang hans Hjertes Værd."

"Om han stod ved blege Armods Side,
"lindred' Livets Sorger — Livets Nød;
"Enkens Taarer vandt da ej saa stride,
"Barnet jamrede ej meer for Brød."

"Blid han kjøled' Sygdoms hede Aande,
"fletted' kjærlig Smertens Fodspor ud;
"froe den Syge glemte al sin Vaande,
"signed' Godheds milde Sendebud."

"Ak! men intet Skjebnens Harm forsoner,
"alting her betale maae dens Krav;
"ofte derfor Harpens Klagetoner
"lyde dæmpet ved den Godes Grav."

O saa klaged' Venskab, klaged' længe,
medens Taaren heed paa Graven flød:
dog, som Sefir mellem Harpens Strænge,
pludseligt en venlig Stemme lod:

"Aftør Taaren i dit vaade Øje!
"Aabn din Sjel for blid og venlig Trøst!
"Himlen saae den Ædles Ax sig bøje
"tungt og modent mod den store Høst."

"Himlen saae ham udi Lønsom handle,
"saae enhver den Frommes skiulte Daad,
"saae ham Sorg til stille Fryd forvandle,
"saae ham støve Smertens hvasse Braad.

"Og den fandt ham værdig til sin Glæde,
"Og den høved, ham til navnløs Fryd.
"Derfor ingen ved hans Urne græde!
"derfor tie Smertens Klagelyd!!

J. Rehling.

Til den Ukjendte.

(Efter Rosegarten.)

Hviler du aldrig ophøjede, evige,
store Moder Natur, slumrer den Fiederkraft
ei, som dit Skjød befrugter,
som fylder dit nærende Bryst?

Ved den matteste Straale paa østlige Rand
hæver Du, Kraftfulde, Dig til Handling
og Daad,
til den blegeste Rose
mellem Aftenens Lokker døer.

Paa dugduftende Eng slumrer Midnatten tryg,
den trætte Maane vandrer sin skyefulde Vej,
trindt om Skabningen hviler,
virksom Skaberinden end er.

Suser i hvidskende Siv, pladsker blant Dammens Ror,
vander Sæden med Dug, dufter fra Lindens Top,
klager i Frøens Strube,
fløjter i Vagtlens Hvirvelslag;

summer paa blomstrende Eng fra titusinde Insekter, besjeler Skarer af dandsende Myg, piber mellem Gryllens Vinger, tordner i Elvens Fald;

taarner Skyer som Bjerge paa Himmelens Rand,
vælter Bjergene frem, jager de kjempende Skyer, flammer i Lynet,
stormer i brusende Orkan.

Spirende Planter af Støvet kalder du frem,
suſende bølger Sæden og Egenes Top,
Sedren ſtiger mod Solen,
Dalen fylder Fiolens Duft.

Atomet giver Du Liv, Materien Form,
Jubel fylder Buſken, Jubel den ſkyefrie Luft,
ſkue! det vrimler i Draaben,
ſee! Sandskornet befolker ſig.

Dig priſer, Kunſtnerinde, utallelige Liv
af hver tænkeligt Slags, Kondor og Kolibri,
Spidsmuus og Nilens Flodheſt,
Kiempemusling og Havets Kryb.

Højere end Alt Dig priſer Menneſkets Aand,
Kanternes Viisdom og Oſſians Høisang:
Dig priſer Neutons Sirkler,
og Dig Rafaels Penſelſtrøg.

Aner jeg Sandheden? Er Du hiint evige
aldrig begrebne Væsen, som Tænkerens Lod
ei udgrunder, som Hymnens
Flugt forgjeves stræber at naae?

Er det dig, Gud? Dig, som Menneskets Myrias
lovsyngende priser, som Jordan Jehova,
som Gangesfloden Brahma,
som Mæanderen nævner Zeus?

Du, som kjerlig omfavner alt, hellige Kraft!
Du, som føder alt Liv, Du, som nærer alt Født,
Ubekjendte hvem er Du?
Aldrig Seete! hvor virker Du?

I Verdeners Aarer sprøjter Du flammende
Blod,
koger i Gruben Guld, rysser det vilde Hav,
hæver Basaltens Hvælving,
buler crystalne Grotter ud.

Svimlende her jeg staaer ved din Evigheds
Rand,
eet kun ahner min Sjel: jeg er din Evigheds
Deeltager, er en Draabe
af dit sprudlende Flammevæld;

I det flammende Vælds Solvrisel flyder da
eengang Draaben tilbage, ved Foreningen
froe,
og smelter udi Verdners
altomfavnende Ocean.

J. Rehling.

Til Marie ved Sophies Død.

Haabets blide Soel gik ned, Marie!
Døden ruger over Hendes Leer. —
Ja! — Hun var for god og from Sophie,
Til blandt Støvets Børn at dvæle meer.

Ikke mere Hendes Moderøje
Vogter sine kiere Glutters Fjed, —
Ei Hun meer skal Armods Skjebne bøje —
Og i Kummers Hytte skabe Fred.

Denne Læbe, som saa kierlig smilte, —
Dette Bryst, som Ømhed troned' i, —
Dette Hierte, hvori Uskyld hvilte —
Ak — kun Skyggen deraf have vi! —

Nu — Sophie! Du gik da til Hvile,
I det skumle Kammers snevre Rum.
Til Din Barm skal vi ej mere ile,
For at hente Trostens Lægedom.

De forladte Smaae skal ikke mere
Klynge sig om moderlige Arm,
Ikke mere skal de sorde Kiere
Hvile trygt ved ombedsfulde Barm.

Nej! — det sorte Kistelaag skal dale,
For vort Aasyn skjule Hende brat;
Og, i Gravens lange tause Dvale,
Skal hun giennemslumre Dødens Nat.

Og ved Mandens, ædle Grønvolds Side
Skal Hun hvile trygt i Jordens Skiød,
Ikke mere sukke — ikke lide —
Ikke mere undergiven Død.

Til den fader- moderløse Pige —
Som sit store Tab endnu ej veed,
Trøstens fulde Bæger venlig stige
Fra Velsignelsernes Fader ned!

Rolig — rolig! — stands Din Graad, Marie!
See — den Hulde lider ikke meer!
Himlens gode Fader tog Sophie —
Derfor ingen, ingen Taarer fleer.

Godheds Gud, som troner i det Høje,
Saae med Velbehag paa Hendes Daad;
Saae, at Kummer lønned' Hendes Møje;
Saae det lyse Øie fuldt af Graad.

Derfor een af Englers Myriader
Sendte Han til Stovets Datter ned;
"Følg mig" bød han blid, "til Himlens Fader,
Ind til glade Sjæles lyse Fred."

"Der Dit Øje ikke meer skal græde,
Der aftørres Taaren paa Din Kind,
Der er Roe, og tryg og salig Glæde,
Der til Englers Kreds Du vies ind. —"

"Der Din elskte Mand Du atter favner,
Der i Kierlighedens blide Baand
Jordens Møje svinder — og — Du savner
Intet for Din fri og glade Aand."

Stille! — stille! — stands derfor vor Taare!
Engle bar den Hulde fra os bort.
Lad vor Graad ej Hendes Glæde saare!
Livets tornefulde Vej er — kort!

O Marie, grad Du derfor ikke!
Klag uskionsom ei mod Himmelen:
Dodens Kalk er ofte sød at drikke.
Skulde vi misunde Hende den?

J. H. Larsen.

Natteſuk.

(Efter Luis de Leon.)

Naar jeg vaa Himlens Hoie
Til Stierners Hiord den ſkiulte Hyrde tænker,
Og tankefuld mit Øie
Derfra mod Jorden ſænker,
Hvor Søvn og Glemſel alle Væsner lænker;

O gid da Hiertet vilde
I ſidſte omme Længſelsſuk udbryde!
Men ak! af Taarers Kilde
To fulde Stromme flyde,
Og mange Suk til Haabets Verden lyde;

Alherlighedens Rige!

Du, Klarheds Tempel! evig Skionheds Sæde!

Skal jeg Udødelige,

Skiondt Arving til din Glæde,

Ah! skal jeg længe her i Fængslet græde?

Schack Staffeldt.

Serenade.

(Guerras civiles de Granada, cap. VI.)

Taare, som ei overvinder
Hendes Uforsonlighed,
Rind igien til Havet ned,
Thi fra Havet du oprinder.

Selv i Marmorklippens Indre
Du et Hjerte bød at slaae,
Og da jeg dens Medynk saae
Syntes mig at lide mindre.

Men da du ei overvinder
Hendes Uforsonlighed,
Rind igien til Havet ned,
Thi fra Havet du oprinder.

Schack Staffeldt.

Brev
til
Louise Hegermann, fød Lindencrone.

Asfens, den 14 Julii 1804.

Med Fryd jeg atter hilser Dig, Louise!
Gud veed, hver Hilsen, jeg Dig bød, var fro;
thi stedse Du var redebon, at vise,
at ædelt Venskab sammenbandt os To.
Ej Venskab forsker Kjon, ej Stand, ej Alder:
det forsker Hjertet; og, naar dette staaer,
forgjeves Navn og Guld og Fordom kalder;
som Gud, urokket, Venskabs Engel staaer.
Og derfor jeg lykkalig, salig, hørte,
at atter Du har vundet Modernavn;

og Glædens Vinger mig saa vældigt førte
til Dit og Dines Held i Kjøbenhavn.
Min Hustru fulgte glad, og saae Din Himmel:
hun saae den mindste Glut ved Moderbarm,
og da de Trendes lykkelige Vrimmel
paa Bedstefaders Skjød, paa Faders Arm;
hun mod Din Ven saae Alle, Alle smile,
og nød hans Held, og var saa rørt derved,
og sagde: "Haste, grib din Luth! Du ile
"til lifligt Qvad om Moderkjærlighed!"

Men, ak, min Luth er ikke stemt, Veninde!
Om Told og Consumtion al Sang er slet;
og stigt er nu min Færd; den Krands at vinde,
som Muser bandt, var aldrig mindre let.
Men ingen Færd i Verden kan fortære
den Hjertets Ild, som flammer ømt mod Dig:
engang skal Evigheder Luen nære;
end skal jeg ønske da: "Vær lykkelig!"

Ja, lykkelige Datter, Dannegvinde,
lyksalig Ædles Moder ogsaa vær!
Tre smaa Chariter om Apollo vinde
i Leeg en Krands, som engang Frugter bær!
I Slægt med Dyden selv, de fremad træde,
og hædre her den Byrd, dem Skjebnen gav,
og vorde Jordens Held og Pryd og Glæde,
naar Du ved Himles Port har lagt Din Stav!
End hisset skal Din Moderlykke vare,
Og Du hengiven vente Tidens Bud,
men Intet Din Lyksalighed forklare,
naar i Din Favn Du stiller dem for Gud.

P. H. Haste.

Ved
Vilhelm Diderik Ruepstorffs Grav.
Til Hans Enke.

Veemods Stemme kalder; Taaren rinder;
ak! den brænder, heed, paa blege Kinder:
ædle Qvinde! Du har tabt Din Mand.
Vrat de svandt, de føie blide Dage;
langt fra Dig, ved Beltets tavse Strand,
deler jeg Din Jammer og Din Klage.

Fro jeg saae Din Ynges Morgenrode;
venligt slog mit Hjerte Dit imøde:
ædelt Venskab vore Hjerter bandt —
det skal trodse mørke Graves Slummer:
see, den stolte, tunge Lod, jeg vandt,
deelte før Din Fryd — og nu, Din Kummer.

Kun for Dyd og Uskyld slog Dit Hjerte;
Ømheds Himmel kjøbte Du for Smerte:
længe ventet Glædens Time kom —
Ja, da var Du lykkelig, Veninde!
Døden styrter Haabets Bygning om:
derfor disse bittre Taarer rinde.

Nys, Din Vilhelms Alt, Du saligt smil'de;
Han, Dit Alt, af Hustru-Favnen il'de:
Livets Gud er ubegribelig;
Hjertet krympes, iisner, kan ej bløde —
Arme! ingen Verden trøster Dig:
ak! mon ej at trøste Dig var Bøde?

Nej! — Hvad er et Liv mod Evigheden?
Hvad er Kummers Centnervegt herneden?
Hvad er Vugge, Leeg, og Daad, og Grav?
Kiærlig Visdom over Alting byder:
ikkun Faderhaanden tog, som gav;
og den signer, end mens Taaren flyder.

Snart — thi Livet er en flakket Kjæde;
hvert dens Led har Sorger, hvert har Glæde —
snart er Skabtes Feberdrøm forbi:
Graven aabnes: Livets hele Vrimmel
bøier sig paa Forsynsvink deri;
men bag Graven smile — Gud og Himmel.

Bag Cypressers sorbehængte Grene
Gjensyn aabner hist en Himmelscene:
o! forgjeves Døden bred' sin Stav.
Derfor Du hengiven fremad skride!
Vinker ikke ogsaa Dig en Grav? —
Græd ej længer! Der skal Ingen lide.

P. H. Hastr.

Ved
en Danneqvindes Grav.
(død d. 19 Mai 1804.)

On some fond Breast the parting soul relies
some pious drops the closing eye requires
even from the tomb the voice of nature cries
even in our ashes live their wonted fires.

Gray.

Græde tør jeg! – klage tør jeg ikke,
o! men jeg tør græde ved Din Grav;
jeg tør hæve mine vaade Blikke
tillidsfuld til Ham, som bred din Stav.
Salig Ahnelse mit Hjerte hæver,
hellig Andagt brænder i mit Bryst;
Haabets Engel over Graven svæver
og nedsmiler i min Veemod Trøst.

Ei formaaer jeg — med uvante Hænder,
at berøre Harpens Streng med Held:
Men de Taarer, som paa Kinden brænder,
flyde fra det varme Hjertes Væld.
Ak! Erindringer mig gjennemstrømmer
Moder! ved din Gravhøis stille Bred,
og de Taarer, som i Øiet svømmer,
ere Vidner om min Kierlighed.

Aldrig, aldrig, kan dog Hjertet glemme,
hvad der engang var vort Hjerte kiær.
Selv fra Graven hør Naturens Stemme
stige til os fra det kolde Leer.
Mægtig den sig til mit Hjerte haver,
og — skjøndt Haabet stammer Evighed!
Veemod sukkende i Harpen bæver
over Askens lune Hvilested!

Quirin Stick.

I Stambøger.

1) Til en ung Pige.

(For en Olding.)

En gammel Mand Dig hilser, unge Pige!
Hans Ord er ganske kort: Vær lykkelig!
Vær uden Skyld! Da skal Din Lykke stige,
om end blandt Smil en Taare lister sig.
Thi den, som brødefri sit Liv hendrager,
har venlig Dommer i sin egen Barm,
og synker ikke under feige Klager,
og døves ej af Sværmens vilde Larm.

Gak den uvisse Skiebne flink imøde!
Dig byder Elskov jo en Stottestav:
ved den Du gaae mod Livets Aftenrøde,
ved den Du møde Freden i Din Grav!
Dog, først mit Støv bag sorte Gitter hviler,
naar jeg hos Den, jeg tabte her, er glad:
maaskee da, gode Pige, huldt Du smiler
ved Synet af mit Navn paa dette Blad.

P. H. Haste.

---

2) Til Samme.

(Impromtu.)

Naar Du ſuer Svnens Engel ſmile,
ſpørg: "Hvad Nyttigt har jeg gjort i Dag?"
Held Dig, Pige, da, om intet Nag
blander Kummer i Dit Le ems Hvile!

Prov med Dommer-Aand de ſvundne Timer!
Da ſkal de, ſom komme, ſiſte Gavn,
og Du bæver ikke for dit Navn,
naar omſider Dødningklokken kimer.

Denne Varſel Dine Fjed ledſage!
Den et ærligt Hjerte byder Dig;
hor, det ønſker og: Bliv lykkelig,
blid tilfreds enhver af Dine Dage!

P. H. Haſte.

3) Til en ung Sømand.

Livets Morgen vinker os til Glæde;
Livets Dag opfordrer os til Daad;
og, naar Banens sidste Fjed vi træde,
kaldes vi til Fred fra Venners Graad:
Broder, naar Du seer mod Aftenrøden,
tænk: en Planke mellem Dig og Døden!

Glemsel snart vor korte Vandring dækker;
selv vort Navn af Tiden slettes ud:
salig, hvem ej sildig Anger vækker,
salig, hvem ej glemmer Pligt og Gud!
Glem dem aldrig! — O! da maa Du glemme
mig — og denne matte Varselstemme.

P. H. Hasle.

Til Bacchus.

Kom gode Fader, Evan!
forjag mig denne Amor
med disse Tyrsus Stave!
Og slappes lad de Sener
i hans den solver Bue!
Og sluk da og hans Fakkel
i disse fulde Bægre!

J. J. Albrecht Schønberg.

Sapphos Nattetanker.

Fra Sengen jeg paa Himlens Blaa fremkiger,
jeg nyder Hvile ej, ej Ro, ej Blund!
Den er forbi — det Midnat er — den kjære Stund!
Og — ak! — jeg Arme! — ene, ene ligger! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Ulige Giftermaal.

See! det himmelske Par dog fandt sig ulige tilsammen,
Psyche blev ældre og klog, Amor er stedse et Barn!

J. J. Albrecht Schønberg.

Sædemanden.

See! fuld af Haab du til Jorden betroer
den gyldne Grøde,
og forventer i Vaar glad den fremspirende Sæd!
Ogsaa i Tidens Fure betænke du Veldaad
at udstroe,
der af Viisdom udsaaet, stille for Evighed groer!

J. F. Albrecht Schønberg.

Digterlovte.

Hvad i Aand og Gestalt Naturen paa Jorden fuldbringer,
Gierne forsøgende her det, hun kun hisset opnaaer;
Hvad Begeistringens Sønner paa Livets Spidse omfavne
Og, lig Guder, derfra sende til Tiderne ned;
Alt hvad til Andagt og Elskov begeistred' den ædlere Oldtid
Og i forgudede Steen høit fra Olympen nedsteeg —
Ja! det Guddommelige omgiver min Siel, som en Æter,
Og mit digtriske Liv svæver i den, som en Skye.

Ad de herlige Monstre, om hvilke sig Fortiden hvælver
Til et Tempel, hvorhen Slægterne dyrkende tye,
Ad de evige Monstre min Tanke og Villie sig reiser,
Til den fra Tidens Rand falder i Altings Idee.
I, hvis Skabelse staaer, naar Cæsarens Riger opløses,
Thi af det evige Liv staaer Eders Skabelse ud,
Svar mig, mæoniske Sanger * og caledoniske Barde, **
Svar fra Temora mig! svar mig fra Ilions Muur!

---

* Homer. ** Ossian.

Svar mig, du Kunstens Alcid! * som vældig
med Fatumet kiæmped'
Og til Kunstnerstav tog dens ufeilbare
Spiir;
Vidner, I herlige Andre, I Kunstens
fuldendt: Heroer,
Dante og Ariost, Schiller og
Gothe, end I:
Om Eders himmelske Ild min jordiske Deel
ej fortæred'
Og fra den fængslende Dag løsned' min
frisundne Aand.
Og jeg skulde frasige mig hine, de evige
Monstre,
Glæbe min Billie bag Tankens
ustandsede Flugt?
Hvad? jeg skulde forraade den Magt, som
mit Indre bevæger,
Vanvittig svimlende, Dyrkeren dyrke
igien?

* Shakespear.

Trolds oplose hiint Forbund med Kunstens ædle Fuldendte
Og til den Vordende binde en trælle Flugt?
Om det evige Ord min drifstige Lyra besøger,
Om en guddommelig Aand styrer min Sangs Melodi,
Ikke jeg tør det vide, og aldrig skal Nysgiær mig friste,
Thi hvo Genien har tke og vogte ham vel:
Kun naar du ikke ham kalder, nedstiger Guden fra Himlen,
Kun naar du ikke ham seer, holder han dig i sit Favn.
Heller ei forskede jeg, hvad Skiebnen mig gav at fuldende,
Mindre endnu jeg troer Maalet og Kranden opnaaet:

Guderne give, at aldrig jeg ublu vanhellige Kunsten
Indtil at troe den udtalt, skiondt jeg kun stammede den.
Men i min Kraft vil jeg staae, som Træet suser i Skoven,
Og i mit sagtere Liv ligne selvstændige Blomst!
Dybt i Verdenens Indre jeg slaaer mine evige Rødder,
Ei fra en fremmed Rod spirer min Blomst og min Frugt.
Skoven har tusinde Træer, og Marken ti tusinde Blomster,
Lader i Skov og i Mark Træer og Blomster da staae!
Det er Naturens Pragt, at Eet ei ligner det Andet,
Og kun det Samme dog stedse afvexlende er.

I, som reene hentræde til Musernes hellige Alter,
Og fra den trællende Dag skille den fri baarne Kunst,
Overbærer med mig! Guddommelig er kun min Vilje,
Thi mit kiæreste Værk langtfra udtemmer den ei;
Meget vilde maaskee i Tidernes Kredsløb fuldføres,
Var kun ei Livet saa kort, var kun ei Kunsten saa lang!

Schack Staffeldt.

Register.

Peder Horrebow Haste,
Told-Inspecteur i Aasens.

Ved min Svigermoders Grav, til min Hustrue - - S. 13

Farvel til en Broder. - 35

November, en Sonnet. - 66

Brev til Louise Hegermann, fød Lindencrone. - 218

Ved Vilhelm Diderik Roepstorffs Grav. Til hans Enke. 221

I Stamboger:

Til en ung Pige (For en Olding). 226

Til Samme. (Impromtu). - 228

Til en ung Soemand. - 229

Johan Christian Hedegaard,
Krigsraad og Fuldmægtig i Generalitets- og Commissariats-Collegiet.

En Scene af Torquato Tasso's Aminta S. 21

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Bremerholms Menighed.

Epilog til Tilskuerne, efter at Solvbryllupet var opført - 40
Til Hymen - - 42
Ved Bordet - - 44
Kjærlighed. - - 101

Jens Kragh Høst,
Hof- og Stadsrets Assessor.

Vaaren (efter det Svenske) - 18
Månatssang i Lapmarken (efter Skoldebrand) - - 33

Oldingen til Ungdommen (fra det Svenske) - - S. 38
Forgængelsen (Elegie efter Stoltz) 68
Mandens og Qvindens Skabelse (af Stoltz) - - 97
Om den Skik at bære Mandens Billede paa Brystet (af Samme) 98
Savnet - - 127

Frue Christiane Koren.

Astrid og Gevar, en Romance 58
Sang (efter det Svenske) - 72
Ved en ædel Kones Grav - 99
Til den altid Muntre - 105
De Følsomme (efter det Tydske) - 103
I en Stambog - - 159

J. H. Larsen,
residerende Kapellan for Kiøbelev og Vindebye Menigheder i Lolland.

Til Marie, ved Sophies Død - 211

Gottsche Hans Olsen,
Professor og Notarius Publicus i Kiøbenhavn.

Smaadigte:

Bøn til Ove Malling - S. 146
Speilskjønhed og Karakterskjønhed 147
Til Frue O. under Prøve-Aftrykket af hendes Faders Kobberstik —
Gyngebrættet - - 148
Philosophens Apologie - —
Efter Bembo over Raphael 149
Sokrate's Bøn - —
Efter Plato - - 150
Sjælens Treenighed - —
Frihedstræet - - 151
Lykksalighed - - —
Det poetiske Ekko - - 152
I Anledning af et Ordsprog —
Højmod og Ædelmod - 153
Paa en Faders Spørgsmaal, hvad han skulde lære sin Søn —
Til Forældrene Schøw, ved deres eneste Datters Død - 154
Den gamle og den nye Philosophie 155

Johan Rehling, Cand. juris.

Til Danmarks Fredrik og Marie - - S. 156
Under Augustas Billede - 160
Anden Aprils Minde - 188
Ved en Dannemands Hvilested 203
Til den Ukjendte (efter Rosegarten) 206

J. J. Albrecht Schonberg, Candidatus.

Morgenfantasie - - 192

Digte (efter det tydske):

Den digtende Dreng, Romanze 195
Thamire til sit Rosentræ - 197
Amors List - - 198

Turtelduen (efter Lidner) - 200
Til Bacchus (efter det Græske) 230
Sapphos Nattetanker (efter det Græske) - - 231
Ulige Giftermaal (efter Göthe) - 232
Sædemanden (efter Schiller) 233

Schack Staffeldt,

Kammerjunker, og Assessor i Oekonomie- og Commerce-Collegiet.

Den østerlandske Pige - S. 74
Apologie - - 79
Oldtid og Nytid - - 92
Cantate til den 28 og 29 Januar 107
Hymne - - 112

Sonnetter:

Til Nemesis - - 114
Vedbendet - - 115
I en baiersk Kirke. 1797 - 116
Menneskebanen - 117
Udsigt over Arnodalen fra Apeninerne. 1799 - - 118
Til Egeria - - 119
Den større Achill. I en Ruin 120
Phantasos's Rige - - 121

Den grønne Ridder - 130
Den lille Fugl - - 135
Martsviolen - - 139
Til Seraphine - - 142
Elskovsridderen, Romanze - 161

Elskov og Andagt - - S. 168
Til Naturen (i Juni 1804) - 171
Natteſuk (efter Luis de Leon) 215
Serenade (Guerras civiles de Granada, cap. VI.) - 217
Digterlovte - - 234

Quirin Stick, Litteratus.

Ved en Dannegvindes Grav - 224

Johan Clemens Tode, Profeſſor og Hofmedikus.

Typographiens Roes - - 1
Odderen og Blodiglen (Fabel efter Yriarte) - - 3
Tallotteriet - - 6
Fyrſten og Gjeſtgiveren - 10
Et Eventyr af Krønikedigteren Münchhauſen (af Profeſſor Cramers Reiſegaab) - - 49
Fluen og Lyſet (efter det Engelſke) 122

Epigrammer:

En Sladdrers Gravskrift (af von Einem) - - S. 4
Junkeren og Harlegvin (af Samme) —
Til to Søstre (laant af Voltaire) 5
(Samme Indfald har Bretzner anbragt i sin nydelige Komoedie das Raüschen, som vi have i det Danske under Navn af Perialen)
Junker Schlenzes Høvn (efter det Tydske) - - —
Daphne og Iris - - 103
Amor og Digteren - —
Venskab - - 104
Den blinde Kiøber - - —
(De 4 sidste ere af Moses Kuh, udgivne ved Ramler.)

N. H. Weinwich,
Secretair ved det heraldiske Selskab.

Bjergmands Sang - 16
Til et nylig ægteviet Par - 47
Ved afdøde Venners Grave (til Joseph Haidns Musik.) - 70

Adam Ohlenslæger, Stud. juris.

Elegier:
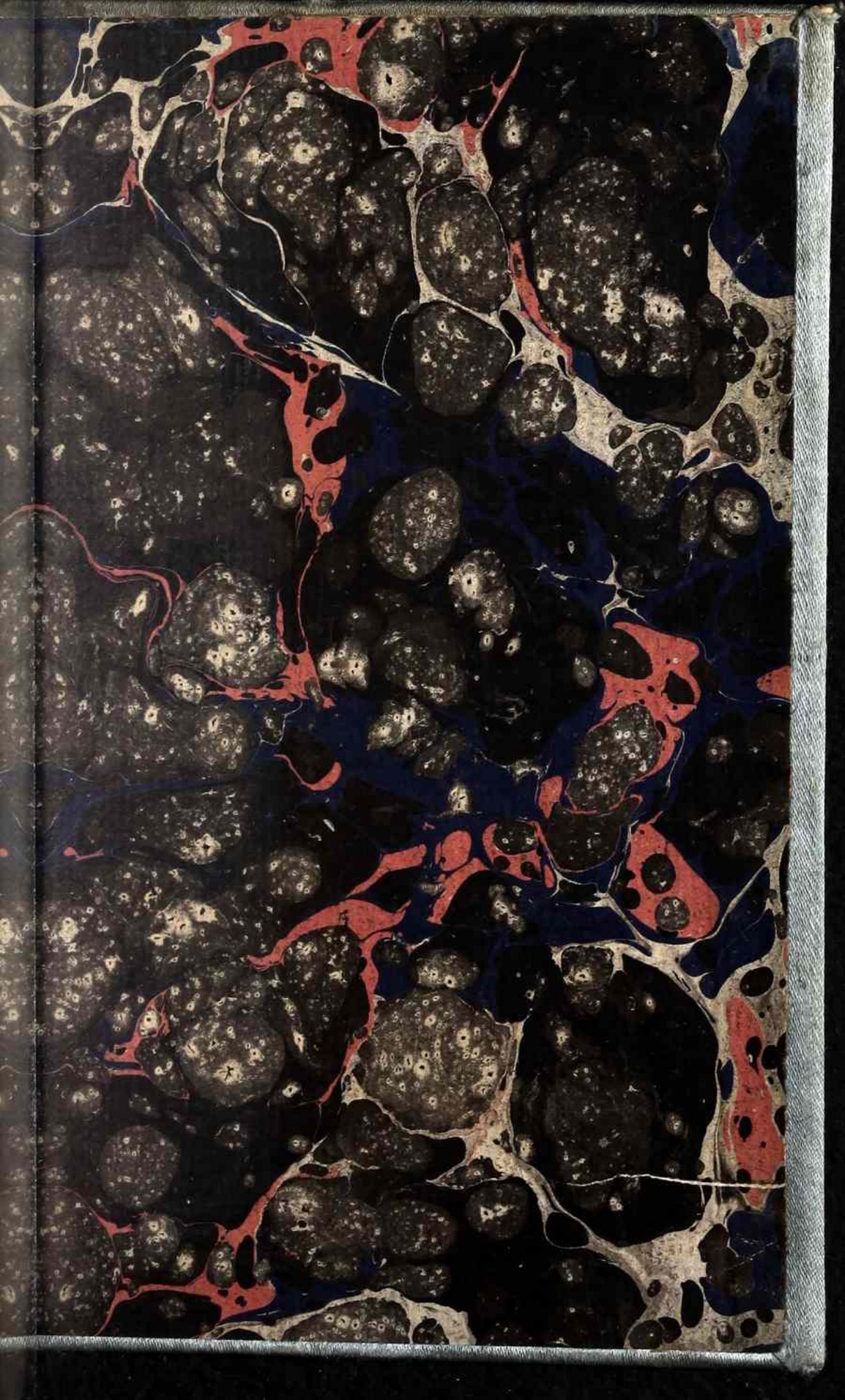
Ewald - - - S. 176
Hesten - - 181